

ปราณธรในวัยสามสิบเก้า หล่อเหลา สูงใหญ่ สมาร์ท เป็นซีอีโอของบริษัทในเครือไมเนอร์ซึ่งเป็นธุรกิจของครอบครัว ไมเนอร์มีธุรกิจหลากหลาย ทั้งโรงแรม ภัตตาคาร อาหาร และเครื่องดื่ม เขาเป็นผู้ชายเจ้าชู้ หวงชีวิตโสด ด้วยเหตุที่เพียบพร้อมด้วยรูปสมบัติทรัพย์สินสมบัติ และสติปัญญา จึงขึ้นทำเนียบหนุ่มไฮโซที่ชวณหงไหลในลำดับต้นๆ ของเมืองไทย

ในชีวิตไม่เคยขาดแคลนผู้หญิง มีสาว ๆ ดาหน้ามาให้เลือกมากมายและเขาไม่เคยปฏิเสธ ยกเว้นเด็กสาววัยกระเตาะหรือสาวน้อยบริสุทธิ์ที่เขาพยายามเลี่ยง ไม่แตะต้อง ไม่ใช่เพราะเป็นคนดีมีศีลธรรมอะไร แค่ไม่อยากเสี่ยงคุกเสี่ยงตาราง

ปราณธรได้ชื่อว่าเป็นเสื่อผู้หญิง เรื่องบนเตียงขึ้นชื่อลือชาในหมู่สาว ๆ จนได้ฉายานักรักตัวยง ชายหนุ่มกำลังยื่นเอามือไขว้หลัง มองผ่านผนังที่กรุด้วยกระจกไปยังการจรรจกรักไขว้เบี่ยงล่าง สมองคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยขณะระอแซกรายล่าสุด

เสียงเคาะประตูดังขึ้น เขาหันมาเผชิญหน้า แล้วต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าแซกรายล่าสุดเยาว์วัยและสวยมากๆ อย่างที่เลขาอนุญาตว่า เธอมาในชุดเดรสสีส้มเหลืองน่ารัก มีกระเป๋าสะพายข้าง สวม

รองเท้าผ้าใบ เหนือศีรษะมัดมวยजूเดียว

“นั่งสิ เลขาฯ บอกว่าเธออยากพบฉัน” ปราณธรผายมือเชิญ เธอยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ก่อนทรุดตัวนั่งหน้าโต๊ะทำงาน ในจังหวะเดียวกับที่เขากลับมา นั่ง

“คุณจำหนูได้ไหมคะ” เธอเริ่มต้นบทสนทนา เขาต้องทวนความทรงจำจึงพยักหน้า “จำได้ เธอโตขึ้นมากทีเดียว”

สามปีก่อนลลิตามหาเขาที่บริษัทนี้ในชุดนักเรียนชั้น ม.3 เธอตัวเล็กบอบบางจนแทบปลิวลม แต่วันนี้สูงโปร่ง มีเนื้อหนังมากขึ้น ตอนนั้นลลิตามาแนะนำตัวว่าเป็นลูกสาวของลักษณะฯ พร้อมกับยื่นเอกสารหลักฐานสูติบัตร จากนั้นเธอก็ขอยืมเงินเขาเพื่อไปรักษาลักษณะฯ ซึ่งป่วยเป็นมะเร็ง

ลักษณะฯเป็นคนรักเก่าเขาสมัยเรียนปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยชื่อดัง เขาตั้งความหวังกับลักษณะฯว่าจะเป็นภรรยาและว่าที่แม่ของลูก แต่แล้วจู่ๆ เธอก็หายไปจากชีวิตเขาและออกจากมหาวิทยาลัยไปโดยไม่บอกไม่กล่าว เธอตัดขาดกับเขาทุกทาง เขาตามไปที่บ้าน ก็ไม่ได้รับความกระจ่างใดๆ จากพ่อแม่เธอ มารู้เหตุผลที่เธอจากไปก็ตอนที่ลลิตาไพล่มาที่นี้ในครั้งนั้น ถึงได้รู้ว่าลักษณะฯหนีไปแต่งงานกับผู้ชายแก่คร่าวพ่อเพื่อชดใช้หนี้แทนครอบครัว

เขาไม่รู้ว่าชีวิตใครจะน่าเน่กว่ากัน ระหว่างคนหนึ่งหนีไปแต่งงานกับชายแก่อายุคร่าวพ่อ กับอีกคนหนึ่งไปหลบเลียแผลใจถึงอเมริกาและไม่กลับมาอีกเลยตลอดสิบสามปีต่อมา และถ้าห้าปีก่อน พ่อไม่ทิ้งชูทิ้งปลอบและเคี้ยวเหี้ยให้เขากลับมาเมืองไทยเพื่อรับช่วงกิจการต่อ เขาก็คงยังไม่กลับมา ซึ่งตอนนั้นเขาเพิ่งจบปริญญาโทใบที่สอง

สามปีก่อนเขาแก้งแหยไปว่าเงินสี่ล้านไม่ใช่น้อยๆ ทำให้คิดถึง

ว่าเขากล้าให้ เธอตอบว่า ‘เพราะเขาเป็นแฟนเก่าของแม่ ยังไงก็ต้องช่วย’ ฟังแล้วอึ้งไปเหมือนกัน เพราะเท่ากับลลิตาไม่ตระหนักรู้ว่าเป็นแม่ทำเรื่องเลวร้ายอะไรกับเขาไว้บ้าง แต่ถึงกระนั้นสุดท้ายเขาก็ปฏิเสธเธอไม่ลง ที่สุดเขียนเช็คเงินสดให้เธอในจำนวนเงินที่เด็กสาวต้องการ

“ลักษณะเป็นไงบ้าง” เขาถามต่อ

“แม่เสียแล้วค่ะ”

ปราณธรรอ “เสียใจด้วย ศพอยู่วัดไหน ฉันจะไปเคารพศพ” ตอนรู้ข่าวลักษณะน่าป่วย เขายังทำใจไม่ได้กับเรื่องราวในอดีต เลยไม่คิดไปเยี่ยมหรือขอเบอร์โทร. จากเด็กสาว มาวันนี้พอรู้ว่าลักษณะเสียชีวิตแล้ว จึงอดใจหายไม่ได้

“หนูเผาไปแล้วตั้งแต่วานขึ้น ครอบครัวเราไม่เหลือใคร มีแต่หนู หนูเลยจัดงานศพแค่สามวัน”

ปราณธรรอ “ฉันเสียใจด้วย ว่าแต่เธอไม่เหลือใครอีกเลยหรือ คุณตาคุณยายหรือไม่กี่คุณปู่คุณย่า”

“ไม่ค่ะ” ลลิตาส่ายหน้า “ตายายเสียไปนานแล้วตั้งแต่อนุ้ยยังเล็ก ๆ ส่วนปู่ย่า แม่พ่อไม่เคยติดต่อ ทางนั้นรับไม่ได้กับการแต่งงานของพ่อแม่ ก็เลยตัดขาดกันตั้งแต่ตอนนั้น”

ปราณธรรนึ้กเสียใจแทนเด็กสาว “แล้วเธอยังไงตัวคนเดียว” ถามด้วยความปากไวแล้วนึกอยากกัดลิ้นตัวเองเพราะไม่ใช่ธุระกงการของเขา เธอไม่ใช่ญาติไม่ใช่เชื้อ ทำไมเขาต้องไปสงสารด้วย ตรงกันข้ามแม่เธอทำให้เขาเจ็บช้ำน้ำใจมามาก ฉะนั้นเขาไม่ควรสงสารหรือเห็นใจ

“ไม่ใช่เรื่องแปลกนี่ค่ะ มีใครอีกหลายคนในโลกนี้ที่ต้องอยู่ตัวคนเดียว หนูอยู่ได้ หนูวางแผนจะเรียนต่อ ป. ตรี จะขอทุนมหา’ลัยหรือไม่ก็กู้กองทุนรัฐ”

ปราณธรรอ “มองใบหน้าจิ้มลิ้มยิ้มเพราะตรงหน้าซึ่งไม่ปรากฏรอยหวาดหวั่นให้เห็น ตรงข้ามมีแต่ความมุ่งมั่น ลลิตาเป็นเด็กสวยคม

แต่อ่อนหวาน เป็นส่วนผสมที่แปลกทั้งสวยคมอย่างหาตัวจับยาก แต่อ่อนหวานชวนมองไม่รู้เบื่อ เธอจะสวยและมีเสน่ห์กว่าลักษณะในวัยใกล้เคียงกัน ลลิตาสามารถเป็นดารานักแสดงหรือนางแบบพีรเซนเตอร์ได้สบายๆ เพราะสูงยาวเข้าดี

แต่เด็กสวยๆ มักใจแตก ถ้าเธอไม่เสียคนตั้งแต่เด็ก ชีวิตเธอน่าจะไปได้ดีเพราะเธอเป็นคนมุ่งมั่นตั้งใจและกตัญญู

“เอาละ เธอเป็นว่าฉันรับรู้ และฉันขออวยพรให้เธอโชคดี ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ฉันขอตัว ปายนี่ฉันมีประชุม”

“หนูยังไม่ได้คุยธุระเลยคะ”

ปราณธรเลิกคิ้ว

“หนูมาหาคุณวันนี้ก็เพื่อมารักษาสัญญา หนูมาตามสัญญา”
ลลิตาย้ำ

“สัญญาอะไร” ปราณธรขมวดคิ้ว

“สามปีก่อนหนูขอเงินจากคุณไปรักษาแม่สี่ล้านบาท ตอนนั้นคุณถามหนูว่าเงินไม่ใช่บ่อยๆ หนูจะให้อะไรตอบแทนในเมื่อคุณเป็นนักธุรกิจ ไม่ใช่คนใจบุญที่คิดจะบริจาคเงินให้ใครฟรีๆ”

“ใช่ ฉันจำได้” ปราณธรตอบด้วยน้ำเสียงและสีหน้าราบเรียบ

“หนูบอกว่า หนูจะมอบตัวให้คุณเพื่อเป็นการตอบแทน” แววดาคนพูดไม่หวั่นไหวขัดกับใบหน้าที่ซีดเผือด

“แล้วฉันก็จำได้ว่า ตอนนั้นฉันตอบไปว่า ฉันไม่สนใจ เพราะเธอยังเด็กเกินไป”

“หนูก็เลยตอบไปว่าอีกสามปีหนูจะกลับมา หนูสัญญาว่าหนูจะกลับมาเมื่อหนูโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว และตอนนี้หนูก็โตแล้ว”

ปราณธรกวาดตามองทั่วเจ้าของวงหน้าเรียวยาวรูปไข่จดตาเรียวยาวที่นั่งสงบเสงี่ยมอยู่หน้าโต๊ะกระจก ลลิตาเยาว์วัยทั้งรูปร่างและหน้าตา

“ตอนนี้เธอก็ยังเด็กอยู่ดี” เขาตอบด้วยเสียงราบเรียบ

“ไม่เด็กแล้ว หนูอายุสิบเจ็ด หนูจบ ม.6 แล้ว”

“ก็ยังไม่พินข้อหาพรากผู้เยาว์อยู่ดี ฉันยังไม่อยากติดคุก”

“อีกสองเดือนหนูก็จะสิบแปดแล้ว อีกอย่างหนูไม่เหลือญาติคนไหนอีกแล้ว หนูตัวคนเดียว เพราะงั้นไม่มีใครเอาผิดคุณได้หรอก”

“แต่เธอก็ยังเด็กเกินไปสำหรับฉันอยู่ดี วัยขนาดเธอเป็นลูกฉันได้ด้วยซ้ำ ฉันไม่มีรสนิยมขึ้นเตียงกับเด็กๆ โดยเฉพาะเด็กมัธยมด้วยแล้วไม่เคยอยู่ในความคิด”

“หนูบอกแล้ว หนูจบ ม.6 แล้ว อีกไม่กี่วันก็จะข้ามหา'ลัย”

“รอให้จบมหา'ลัยก่อน แล้วค่อยมาว่ากัน”

“หนูบอกว่าหนูไม่ใช่เด็กๆ แล้วไง หนูโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว”

ปราณธรรวีหน้าเมื่อลลิตาแผดเสียงกลับมา “งั้นก็พิสูจน์สิ การพยายามเอาชนะด้วยการเถียงอย่างโง่ๆ เขาไม่เรียกว่าโตหรอกนะ ต้องคุยกันด้วยเหตุผลถึงจะเรียกว่าโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว เอาละ...กลับไปซะกลับไปเรียนหนังสือให้จบมหา'ลัย ส่วนเรื่องเงินค่ารักษาแม่เธอ ฉันยกให้ ถือซะว่าฉันทำบุญให้งานศพแม่เธอ ไม่ต้องใช้คืน”

“แต่หนูไม่อยากเป็นหนี้บุญคุณ หนูไม่อยากผิดคำพูดที่ให้ไว้กับคุณ แล้วหนูก็บอกแม่ก่อนตายไปแล้วว่าหนูจะมอบตัวเองให้คุณเพื่อตอบแทน”

“เธอไม่ได้ติดหนี้อะไรฉัน เพราะเงินนั้นฉันยกให้เธอตั้งแต่สามปีก่อน”

“ไม่ค่ะ สามปีก่อนหนูบอกคุณแล้ว หนูจะตอบแทนคุณด้วยตัวของหนูเอง วันนี้หนูพร้อมแล้วที่จะขึ้นเตียงกับคุณ”

ปราณธรรวี เมื่อลลิตาไม่แค่ว่า แต่ยังคงเดินตรงมาหา เขาผละห่างด้วยความตกใจ แต่เธอไม่ได้หยุดที่เขา เธอแทรกตัวขึ้นไปนั่งหมิ่นบนขอบโต๊ะ หัวเข้าแทบชนกับแผงอกเขาจนปราณธรรวีต้องดัน

เก้าอี้ล้อลากออกห่าง ลลิตาต่างหากกว้างอย่างจริงจังจนเห็นทางกงใน
เนื้องบาง ปราดณธรมองตามอย่างอดใจไม่อยู่ เขาเรียวยาวขาวนวลเนียน
ราวกับหยวกกล้วย ลลิตายกมือไขว้หลัง ได้ยินเสียงรูดซิปตามมา ถึง
ตอนนี้เขาเข้าใจแล้วว่าเด็กสาวจะทำอะไร

เขามองตามตาไม่กะพริบ ยังรู้สึกอึ้งๆ คาคไม่ถึง

เธอขยับหัวไหล่ แขนเสื้อร่วงมากองอยู่ที่เอว แวดตาปราดณธ
เปลี่ยนจากความว่างเปล่าเป็นหิวกระหายด้วยตาฤๅณาเมื่อเห็นบรา-
เซียร์ลายลูกไม้ที่ประคองทรงอกอวบอิมแทบไม่อยู่ เขาไม่ใช่พระอิฐ
พระปูน เป็นผู้ชายทั้งแท่ง แถมเรื่องอย่างว่าเขาไม่เคยขาดและขาดไม่
ได้ด้วย ลลิตาซ่อนรูปกว่าที่เห็นภายนอก รูปร่างเธอดูผอมบางไม่ต่าง
จากเด็กมัธยม แต่ที่ไหนได้ หน้าเธออาจมัธยม แต่หน้าอกเธอใหญ่เกิน
ตัวจนดูเหมือนบราเซียร์ปิดไม่มิด เนินอกโผล่กว่าครึ่งและคล้อยต่ำด้วย
น้ำหนักที่หนักอึ้งอย่างน่าดูชม

แล้วลลิตาก็ทำให้เขาหายใจไม่ทั่วท้องมากกว่านั้นด้วยการเอ้อม
มือไปข้างหลัง ปลดตะขอบราเซียร์ก่อนปล่อยให้สายบราเซียร์ไหลมา
ตามแขนแล้ววางมันลงบนโต๊ะราวกับสาวอะโกโก้ที่กำลังเปลื้องผ้า
ปราดณธกวาดตามองอย่างเพลิดเพลินทั่วใบหน้ามแดงลัม ก่อนเลื่อน
สายตาอ้อยอิ่งอยู่ที่ทรงอกอวบอิมขาวสล้าง

หน้าอกเด็กสาวกลมกลึงอวบอิมและเต่งตึง ยอดอกเป็นสีทับทิม
ซึ่งตอนนี้กำลังผลิขยายราวกับมีชีวิตจากเครื่องปรับอากาศที่เย็นฉ่ำ
เธอมีหน้าอกสวย ดูจะสวยกว่าสาวทุกรายที่เขาเคยขึ้นเตียงมา อาจ
เพราะทุกอย่างลงตัว ทั้งรูปร่างหน้าตาและวัย แล้วลลิตาก็ทำให้เขา
ตกใจมากกว่านั้นเมื่อเธอถือวิสาสะฉวยมือเขาไปวางบนทรงอก
เปลือยข้างหนึ่ง

“เธอจะทำอะไร” ปราดณธถามอย่างตกใจปนดู อยากรดมือ
กลับ แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้เขาสะกดใจไว้ เธอวางมือทาบบน

หลังมือเขา ยามนั้นเขาอยากรู้ว่าเธอต้องการอะไรและจะไปสิ้นสุดที่ไหน

“พิสูจน์ให้คุณเห็นว่าหนูโตแล้ว หนูใช้งานได้แล้ว”

ปราณธรอึ้ง เขายังจ้องเธอนิ่งๆ รวากับถูกสะกด ยอมรับว่าลลิตษามีรูปร่างอัศจรรย์ เขาลดสายตาลงต่ำมายังหน้าท้องแบนราบ เอวคอดกิ่วไร้ซึ่งส่วนเกินใดๆ ก่อนจะเงยหน้าสำรวจวงหน้าหวานเงียบๆ แหวดตาเด็กสาวมุ่มมันอย่างที่สุดออกว่าเป็นคนไม่ยอมคน ผมยาวสลวยรวบเป็นมวย คิ้วเรียวเป็นคันศรพาดเหนือดวงตาสีนิลรับกับจมูกโด่งปลายงอนและริมฝีปากกระชับได้รูป

ลลิตษาสวยคมและอ่อนหวานแถมมีรูปร่างเซ็กซี่เร้าใจ เธอมีเซ็กซี่แอปพิลและความเยาว์วัยเป็นข้อได้เปรียบ แล้วเขาก็อึ้งมากกว่านั้นเมื่อจังหวะที่กำลังพินิจเพลินๆ เธอก็กดมือเขาให้บีบเคล้นยอดทรวงก่อนจะพ่าย่ายไปสำรวจอีกข้าง รู้สึกได้ถึงผิวที่นุ่มลื่นยังกับผ้าไหมและความนุ่มหยุ่นมือของทรวงอกที่เต่งตึงชูชัน ยอดอกแข็งเป็นไต

ลลิตษาจับมือเขาลากต่ำผ่านเดรสที่กองอยู่ที่เอว แต่ไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น เธอลากมือเขาสอดเข้าไปในเดรส ทะลุผ่านกางเกงใน เกาะกุ่มส่วนที่พึงสงวน เขารู้สึกได้ถึงเส้นไหมที่อ่อนนุ่ม ปลายนิ้วสัมผัสส่วนที่ไวต่อประสาทสัมผัส

“คิดว่าหนูยังเด็กอยู่อีกมั๊ย”

ปราณธรไม่รู้ตัวเลยว่ากำลัง बदกรามแน่นอนอย่างพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์ “ฉันหวังว่าเธอจะรู้ตัวว่ากำลังทำอะไรอยู่” เขาปรามเสียงแหบห้าวและสิ้นพร่าอย่างห้ามไม่ได้

ลลิตษาไม่ตอบ เธอจ้องเขาไม่คลาดสายตาเมื่อยกกันข้างหนึ่ง รูดกางเกงในผ่านช่วงขาเรียวยาว วางไว้ไม่ห่างจากบราเซียร์นั้ก แล้วเธอก็ถ่างขากว้าง จับมือเขาให้ลูบไล้ส่วนอ่อนไหวจนเขารู้สึกได้ถึงความชุ่มฉ่ำ

ปราณธรรครางในลำคอ เขาอยากถอนสายตา แต่ไม่อาจทำได้ สายตาเขาดิ่งกับอากัปกิริยาตรงหน้าราวกับกำลังเพลิดเพลิดกับโซว์ สักโซว์ที่สุดแสนเร้าใจ เขาจ้องภาพสวยงามตรงหน้าอย่างไม่อาจถอน สายตาได้ ผิวเธอขาวผุดผาดจนเห็นเลือดฝาดติดกับเส้นไหมอ่อนนุ่ม สีนิล

สวรรค์ช่วย...ปราณธรรริบกระตุกมือกลับ ผละลุกจากเก้าอี้ เดิน ไปเกือบสุดผนังกระจก หันหลังให้เด็กสาวเมื่อกระซอกเสียง

“แต่งตัวให้เรียบร้อยแล้วออกไปซะ” ปราณธรรกำหมัดข้างลำตัว แน่น น้ำเสียงเย็นชาแข็งกร้าว ราวกับอุปาทาน กลิ่นนวลเนื้อหอมกรุ่น ยังตามมาหลอกหลอน

ให้ตายเถอะ...ลลิตาเติบโตมาแบบไหนกัน ลักษณะเลี้ยบลูกมา แบบไหนถึงได้กำกััน เธอกำลังเสนอตัวให้เขาและที่ร้ายไปกว่านั้น ใจ เขาตอบรับไปแล้ว ทั้งที่รู้ว่าผิด แม้ไม่ผิดศีลข้อกาเมฯ ด้วยว่าเขา ยัง โสิด แต่ก็ผิดครรลอง ไม่ถูกต้องด้วยประการทั้งปวง เธอยังเด็ก เพิ่งจบ ม. 6 หมาดๆ ถ้าเขากับลลิตาไม่เลิกกัน ปานนี้เด็กสาวที่อยู่ข้างหลัง อาจเป็นลูกเขากับลลิตาก็ได้ นี่ก็มาถึงตรงนี้ปราณธรรบดกรามแน่น นึกแข่งชั๊กหักกระดูกไซดชะตา

“คุณไม่สนใจร่างกายหนูหรือคะ”

“ไม่...เธอไม่ใช่สเปกฉัน ฉันไม่ชอบเด็ก”

“หนูบอกแล้ว หนูไม่ใช่เด็กๆ แล้ว หนูโตเป็นสาวแล้ว มีเด็ก มากมายอายุน้อยกว่าหนูด้วยซ้ำ แต่งานมีสามีไปแล้ว”

“ยังไงฉันก็ไม่ชอบเด็ก โดยเฉพาะเด็กบริสุทธิ์ด้วยแล้ว ฉันยังไม่ สนใจ” ปราณธรรยังคงบักหลักหันหลัง เขากลัวว่าลลิตาจะเห็นประจักษ์ พยานเดียวที่มีอยู่ในกายที่กำลังทรยศต่อคนเป็นนาย ด้วยมันกำลังแข็ง ชิงแทบกลายเป็นหินจนเขาปวดหนึบอยู่ในตอนนี้

“หนูเคยผ่านเรื่องอย่างว่ามาแล้ว”

ปราณธรรชะงัก บดกรามแน่น บอกตัวเองไม่ถูกว่าทำไมต้อง
หงุดหงิดเมื่อได้ยินว่าลลิษาไม่ใช่เด็กเวอร์จิน เคยผ่านมือชาย เขาตอบ
เสียงกร้าว “ยังไงเธอก็ไม่ใช่สเปกฉัน กลับไปซะ”

“คุณเป็นผู้ชายที่ใจเสาะที่สุดรู้มั๊ย หนูรักษาสัญญา แต่คุณกลับ
เหยี้ยไม่กล้ารับ ทำไมเราไม่ทำให้มันจบๆ ไปซะ จะได้ไม่ต้องติดค้างหนี้
ต่อกัน”

ปราณธรรฉุนเมื่อถูกเด็กวัยละอ่อนครวญลูกหมิ่นเกียรติ เธอคิด
จะมีเซ็กซ์เพียงแค่ว่าทำให้มันจบๆ เพื่อล้างหนี้ต่อกัน เขารู้สึกถูกหยาม
เกียรติ เซ็กซ์สำหรับเขามีความหมายมากกว่านั้น ปราณธรรพูดอย่าง
ถอนฉุนว่า

“สี่ล้านเชียวนะ เธอคิดจะล้างหนี้ได้หมดภายในครั้งเดียวที่ขึ้น
เตียงกับฉันอย่างนั้นหรือ คิดว่าตัวเองมีค่าตัวสูงขนาดนั้นเชียวนะ” ปราณธรร
เหยี้ยพลางหันกลับมาเผชิญหน้าแล้วเขาก็พบว่า เป็นความผิดพลาด
อย่างมหันต์ เมื่อแสงที่สาดกระทบกระจกทำให้เห็นนวลเนื้อส่วนที่พึง
สงวนได้อย่างชัดเจน

สวรรค์ช่วย...ถึงเธอไม่บอกว่าไม่ใช่สาวบริสุทธิ์ ก็คงไม่มีสาว
บริสุทธิ์คนไหนกล้านั่งอล่างข้างเปิดเผยเนื้อตัวต่อหน้าคนแปลกหน้า
เหมือนเธออีกแล้ว

ลลิษาแดงก่ำตลอดสรรพางค์ แต่แววตาดมิงที่ง เธอมั้ม
ริมฝีปากแน่น “ก็ครั้งละ คุณต้องการกี่ครั้งบอกมาเลย”

“จนกว่าฉันจะเบื่อเป็นไง” ปราณธรรกระแทกเสียงกลับอย่าง
ถอนฉุน ก่อณเล็กคิ้วอย่างยียวน “ถ้าไม่แนจริง ก็ไม่ต้องโผล่หน้ามาให้
ฉันเห็นอีก ฉันรำคาญเด็กที่ปากยังไม่สิ้นกลิ่นน้ำนมแต่ทำตัวอวดเก่ง”
ปราณธรรปรามาส หวังว่าเธอจะยอมแพ้ล่าถอยกลับไปและไม่กลับมา
เจอเขาอีก

ลลิษาอ้าปากจะโต้ แต่เสียงเคาะประตูดังขึ้นเสียก่อน พร้อมกับ

เลขาฯ ของปราณธรที่โผล่หน้ามา รินดาอ้าปากจะพูด แต่เมื่อเห็นแขก
ของปราณธรที่กำลังนั่งกึ่งเปลือยอยู่บนโต๊ะก็ทำหน้าตกใจ

“อะ...ขอโทษค่ะ ดิฉันไม่ทราบ เดี่ยวดิฉันจะเข้ามาใหม่” รินดา
กล่าวโดยที่มือยังยึดขอบประตู

“ไม่ต้อง แยกผมจะกลับอยู่แล้ว ช่วยไปส่งแขกด้วย”

ลลิตาทำคอแข็งเมื่อถูกไล่ตื้อๆ เอื้อมมือไปรูดซิปทางด้านหลัง
ดึงชายกระโปรงที่ร่นถึงหน้าขาลงมาคลุมขา กระโดดลงจากโต๊ะ แล้ว
หันไปคว้ากระเป๋าสะพาย ทำท่าจะเดินออกไป

“เดี๋ยวลลิตา”

เธอชะงัก แต่ไม่หันมามองเขา

“เธอลืมอะไรหรือเปล่า”

“ถ้าหมายถึงยกทรงกับกางเกงใน หนูยกให้คุณเป็นที่ระลึก”

ปราณธรรบดกราบแน่น เมื่อเธอพูดจบก็แทรกตัวผ่านรินดา
ราวกับนางพญา

จิ้งหะแทรกผ่าน รินดารีบปล่อยประตูจนดีดกลับ เด็กสาวใช้
ทำย่นก่อนออกแรงถีบให้ประตูเปิดออกกว้างแล้วเดินผ่านไปด้วยมาด
นิ่งสงบ รินดามองตามตาปริบๆ ยืนมือตันประตูที่กำลังดีดกลับ จ้อง
เด็กสาวจนลับตาแล้วจึงหันมามองปราณธร

“เด็กคนนั้นเป็นใครคะ กำกั้นยังกับสาวให้บริการ”

รินดาชะงักอย่างรู้ตัว เมื่อปราณธรรยังคงวางนิ่ง ไม่ตอบ เธอยิ้ม
แหยๆ เพราะรู้ว่าปราณธรเป็นคนถือตัว ไม่ชอบให้ลูกน้องคุยเล่นหัว
และท่าทางเขาก็ทำได้เจ็บแสบเสียยิ่งกว่าคำพูด

รินดากลืนน้ำลาย เอ่ยเสียงอ่อยๆ “ขอโทษค่ะที่ก้าวก่าย”

“ว่าธุระของเธามาเถอะ”

“คุณมิถุนขยารออยู่ที่ห้องรับรองค่ะ”

“บอกให้เธอเข้ามา”

“พระเจ้า!...” มิถุนยาอุทานเมื่อปรากฏการณ์เธอติดประตู

ปรากฏณ์ไม่พูดพำทำเพลง กดล็อกประตูก้านโยก ผลักเธอ เบียดติดประตูก่อนตามมาบดเบียดจนร่างแทบหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกันและบดขี้ริมฝีปากอย่างเร้าร้อนดุจัน จวบตะกตะกกลามราวกับคนตายอดตายอยากกับเรื่องอย่างว่า ทั้งที่แท้จริงแล้วข้างกายเขามีผู้หญิงนับไม่ถ้วน

เพนต์เฮาส์หรือคือโรงเชือดสาวดีๆ นี่เอง เขาพาสาวและไม่สาว สลับหมุนเวียนไปค้ำ ที่ผ่านมาเธอพยายามไม่หึงหวง ปลอดภัยตัวเองว่าไม่ใช่เจ้าของเขา แค่เขายอมให้เธอไปค้ำด้วยบ่อยๆ ก็พิเศษมากแล้ว

เขาเป็นเพลย์บอย คุณสมบัติเพียบพร้อม ขณะที่เธอเป็นแค่นางแบบหางแถว ไม่มีคุณสมบัติเลิศเลอจะไปต่อกรกับสาวคนไหน แต่เขาเลือกเธอ เธอจึงควรภูมิใจ ยามออกงานสังคมหรือประชุมสัมมนาต่างประเทศ เขาโทร. ชวนเธอไปเป็นเพื่อน เธอเดาว่าเพราะผู้หญิงคนอื่นใจไม่ถึง ก็อย่างว่าพวกผู้ดีมักเหนียมอาย ขณะที่ปรากฏณ์เป็นผู้ชายเร้าร้อน ความต้องการสูง มีเสน่ห์ชวนหลงใหล รูปร่างหน้าตาจัดว่าเพอร์เฟกต์ เรื่องบนเตียงไรที่ดียิ่งกว่า สมกับฉายาแคซาโนวา บทรักเขาร้อนแรงถึงใจ อึดและใส่ใจคุณอนทำให้เธอถึงจุดสุดยอดหลายต่อหลายครั้งในคืนเดียว ทั้งหมดล้วนเป็นเหตุผลให้เธอตกบ่วงเสน่ห์เขาอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

มิถุนยาครางกระเส้าอย่างถูกใจกับจุมพิตร้อนแรง เธอจุมตอบเขาอย่างเร้าร้อนปานกัน ลมหายใจหอบกระชั้นเมื่อเขายื่นมือมาขยำอกผ่านเสื้อลูกไม้ราคาแพง เขาบีบเค้นหนักหน่วง อารมณ์ดิบเถื่อนร้อนแรงกว่าทุกครั้ง เขาไม่เคยมีเซ็กส์ในที่ทำงานทั้งที่ตลอดเวลาที่ผ่านมาเธอยั่วเขามาตลอดแต่เขาไม่เคยเออออ แต่ครั้งนี้ต่างออกไป

ปรากฏณ์สอดมือเข้าไปในกระโปรง ผ่านจี๊สตรึงแล้วร่วปลายนิ้ว

ลงบนนวลเนื้อที่แสดงความเป็นหญิงราวกับนักเปียโนที่ช้าของเพลงรัก
เธอครางอย่างสุขสมแกมรัญจวน เขาก็ยิ่งเร่งปลายนิ้วเร็วขึ้นและหนัก
หน่วงขึ้น

“ปราณ คุณทำให้ฉันร้อนยังกับไฟ ฉันคิดอะไรไม่ออก” มิถุชยา
คราง

ปราณธรไม่ตอบ เขาจับขาเรียวยาวข้างหนึ่งพาดแขน รูดชิปกางเกง
สแล็กก่อนใช้หลังมือดันขอบจีสตริง จับกายแกร่งที่แข็งปานหินสอด
กายนุ่ม ก่อนขยับโยกอย่างรุนแรงหนักหน่วง

มิถุชยาสะดุ้งเฮือกเพราะขนาดที่ใหญ่โตมโหฬาร เธอยกมือยัน
อกเขา สีหน้าเหยเก แต่ปราณธรรยังคงเร่งความเร็วอย่างบ้าคลั่ง บีบ
กระชับสะโพกเธอกดให้บิดเบียดกับกายแกร่งพลางก้มศีรษะลงมา
บดขยี้ริมฝีปากอย่างเร่าร้อน รุนแรง และดิบเถื่อนราวกับสัตว์ป่า ซึ่ง
เธอไม่เคยพานพบกับอารมณ์ชนิดนี้มาก่อน ปกติแล้วเขานุ่มนวลอ่อน
หวาน ให้ความสุขเธอก่อนและรอจนเธอเสร็จถึงจะตักดวงความสุขจาก
ร่างกายเธอ แต่นั่นนอกจากจะไม่เล่าโฉมแล้ว เขายังเร่งจังหวะราวกับ
ควบคุมตัวเองไม่ได้

ปราณธรโยกสะโพกด้วยจังหวะกระแทกกระทั้นหนักหน่วง ไม่
นานร่างกายก็กระตุกเกร็งแล้วถอนกายออก นี่คือนิยาม ต่อให้เขา
กลัดมันแค่ไหน เขาก็ไม่ปล่อยสายธารรักในกายหญิงคนไหนเด็ดขาด
หากไม่ได้สวมเครื่องป้องกันไว้ก่อน เขาระมัดระวังตัวเองที่จะไม่ปล่อย
ให้ผู้หญิงคนไหนใช้ข้ออ้างเรื่องท้องมาจับเขาได้

มิถุชยานั่งยองๆ คว่ำกายแกร่งที่ยังแข็งขึงใส่ปากอย่างรู้งาน
เธอครอบครองมันอย่างหิวกระหาย คล่องแคล่วชำนาญอย่างคน
ที่หลงรักและหลงไหลในเนื้อตัวเขาอย่างแท้จริง

ปราณธรมีรูปร่างงดงามสมบูรณ์แบบ โดยเฉพาะแก่นกายแกร่ง
ซึ่งเป็นส่วนที่ถูกใจเธอที่สุด แกมลีลาเขายังชนะขาดผู้ชายทุกคนที่เธอ

เคยขึ้นเตียงด้วยจนเธอยอมหยุดที่เขาคนเดียว

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาคมคายยิ่งกว่าเทพบุตรกำลังหรีดตามองเธอด้วยแววตากระหาย ปรานธรเป็นผู้ชายเย็นชา ยิ้มยาก ไม่เคยอ่อนไหวหรือหวั่นไหวกับสิ่งใดง่ายๆ นอกจากเรื่องเซ็กซ์ที่ทำให้เขาอ่อนโยนซึ่งขัดกับบุคลิก มิถุนยามองผู้รักด้วยแววตาชื่นชม ปรานธรมีรูปร่างสูงใหญ่ยังกับฝรั่ง เป็นนายแบบได้สบายๆ ขนาดเธอเป็นนางแบบที่จัดว่าสูงกว่าเพื่อนนางแบบด้วยกันแล้ว ก็ยังเตี้ยกว่าเขาเกือบสองคืบ

มิถุนยายังคงดูตกตื่นตัวตนเขาอย่างหิวกระหาย รู้สึกราวกับกำขี้ขนะเมื่อปรานธรหอบหายใจรุนแรงสลัดกับคราง เขาโน้มตัวและสอดมือเข้ามาในคอเสื้อ บีบเคล้นอกเธออย่างหนักหน่วง ไม่นานกายแกร่งกระตุกเกร็งอย่างรุนแรง ปล่อยสายธารรักให้เธอทำความสะอาดทุกหยาดหยด เธอชอบรสชาติเขา ปรานธรให้ความรู้สึกต่างจากผู้ชายทุกคน มิถุนขยออยากโรมรันกับเขาอีกครั้ง เธอปรารถนาเขาจนเนื้อตัวครัดเคร่งและร้อนรุ่มไปหมดแล้ว

“สวรรค์” ปรานธรอุทานแล้วกระตุกร่างมิถุนขาขึ้นมากอดจูบ มิถุนขยอให้ความรู้สึกยอดเยี่ยม ถึงเธอจะแทนลลิตาไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็ช่วยผ่อนคลายอาการร้อนรุ่มที่เกิดจากแม่ตัวแสบคนนั้นให้เบาบางลงได้ จนถึงตอนนี้เขายังต้องการลลิตา แม้เธอจะสะบัดก้นจากเขาไปหลายนาทีแล้ว แต่เขาก็ยังต้องการเธอจนเนื้อตัวครัดเคร่ง การมีเซ็กซ์รวดเร็วและถึงใจกับมิถุนขยอจึงช่วยแก้ขัดไปได้บ้าง

“เกิดอะไรขึ้น ปกติคุณไม่ได้กั๊กมันขนาดนี้”

ปรานธรรู้สึกผิด เขาไม่อาจให้คำตอบมิถุนขยอได้ เลยเสมาโอบกระชับรอบกาย ซุกหน้ากับซอกคอหอมกรุ่นเพื่อซ่อนความรู้สึกทางสีหน้า เขากำลังละอายใจที่รูปร่างกายมิถุนขยามาระบายความใคร่แทนลลิตา ภาพที่อยู่ในหัวตลอดเวลาคือเรือนร่างขาวโพลนที่นั่งอ้าขาของลลิตา

เขาไม่อาจสลัดภาพที่เธอจับมือเขาดูไปได้ไปตามเนื้อตัว จนถึงตอนนี้ภาพที่เขาบีบเค้นไปตามเรือนร่างอบอุ่น ได้ตั้งแต่อกเปลือยหน้าท้องแบนราบ จนถึงนวลเนื้อที่แสดงความเป็นหญิงก็ยังคงให้ความรู้สึกหวานซาบซ่านและแจ่มชัดในความทรงจำ เขายังจำได้ดีว่ามันให้ความรู้สึกเร้าร้อนและชวนวาบหวนแค้น ภาพเหล่านั้นยังคงติดตาตรึงใจ เขาอยากฝังใบหน้า ลิ้มรสชาติว่านวลเนื้อกลางกายจะให้ความรู้สึกฉ่ำหวานซาบซ่านดังภาพที่เห็นหรือไม่

เขาอยากชิมรสชาติของกลิบกุหลาบสีชมพู อยากเป็นส่วนหนึ่งในกายเธอกระทั่งเธอสิ้นระริกและร้องครวญครางด้วยความสุขสมไปกับเขา เขาต้องการเธอกระทั่งเนื้อตัวร้อนรุ่มและรดริ้วไปหมด ฉะนั้นตลอดเวลาที่เขากระแทกกระทั้นใส่มีญชยา เขาจินตนาการตลอดว่าอีกฝ่ายคืออลลิษา

2

“เจ็บหรือเปล่า ขอโทษที่ผมรุนแรงกับคุณ”

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณก็รู้ ฉันชอบเซ็กซี่เร้าร้อนและรุนแรง โดยเฉพาะกับคุณ” มิญชยายิ้มแล้วยกคิ้วหลิวตาให้อย่างสรวลขี้เล่น

ปราณธรรมมองคู่ขาที่เขาภูมิใจมากที่สุดในบรรดาคุณนอนทุกคนด้วยความรู้สึกอึ้งๆ แล้วกล่าวเสียงนุ่ม “ให้ผมแก้มือเถอะนะ”

มิญชยาเลิกคิ้ว “คะ?”

ปราณธรรมไม่ตอบ แต่ซ้อนข้อพับขามิญชยาพาอุ้มไปวางบนโต๊ะตำแหน่งเดียวกับที่ลลิตษาเพิ่งลุกไป บอกตัวเองว่าไม่ใช่เพื่อมาแทนแม่สาวก้านั้น เพียงแต่ใช้โต๊ะช่วยอำนวยความสะดวกให้

ปราณธรรมดันบ่าบอบบางให้เอนราบ ตามไปแทรกกลางหว่างขา ก่อนชะเง้อหน้าไปความหาจับดูตุ่ม สวมมือปลดกระดุมเสื้อไปพลง ด้วยกิริยานุ่มนวลเนียนซ้า เขาอยากแก้มือกับความผิดพลาดเมื่อครั้ง

เขาไม่เคยมีปัญหากับการควบคุมอารมณ์ตัวเอง แต่นับตั้งแต่ลลิตษาโผล่มาวันนี้ทุกอย่างก็กลับตาลปัตรไปหมด เขาสูญเสียการควบคุม มีปัญหากับการจัดการอารมณ์อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาใส่ใจและห่วงใยคุณนอนก่อนเป็นอันดับแรก ความสุขของเขาคือได้ปรนเปรอ ทำให้พวกเขาถึงจุดสุดยอดหลายต่อ

หลายครั้ง มันเป็นความท้าทายและเป็นความสุขของเขา แต่นับตั้งแต่แม่ตัวยุ่งโผล่มา เรื่องซึ่กซึ่กของเขาก็หกคะเมนตีลังกา อยากแต่จะปลดปล่อยความต้องการ

ลลิสซาทำให้เขาร้อนรุ่ม เนื้อตัวครัดเคร่งจนต้องระบายกับใครสักคนที่ผ่านเข้ามา และบังเอิญมิถุนชยาโชคร้ายผ่านมาพอดี

ลลิสซาปรากฏกายขึ้นไม่ถึงสิบนาที แต่อานุภาพของมันส่งผลร้ายแรงไม่ต่างจากเชื้อโรคร้ายที่แพร่กระจายลูกกลมอย่างรวดเร็วและรุนแรง จนถึงตอนนี้เขายังไม่อาจสลัดภาพที่เธอเปิดเผยเนื้อตัวซึ่งเป็นสัญญาณที่อันตรายอย่างยิ่ง ยังไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนก่อกรวนจิตใจที่สงบนอนกันมากกว่าสิบปีได้ ถึงจะมีอะไรกับผู้หญิงมาร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำทั้งไทยและเทศ แต่ไม่เคยมีใครมีอิทธิพลต่อเขาเหมือนที่ลลิสซากำลังเหย้าโลกของเขาอยู่ตอนนี้

ปรานธพยายามสลัดภาพเด็กสาวออกไปจากความคิดคำนึงบังคับตัวเองให้จดจ่อกับร่างออรชรตรงหน้า เขาปลดบราเซียร์รูดไปตามช่วงแขน ตามด้วยกระโปรงและจีสดริง ก่อนเซยชมทรวงอกงาม แต่ภาพในหัวกลับกระหวัดถึงทรวงอกกลมกลิ้งได้รูปสวยของลลิสซาที่คล้อยต่ำด้วยน้ำหนักที่หนักอึ้งอย่างน่าดูชม...ปรานธระงักเมื่อรู้ตัวว่าไหล่ไปคิดถึงเธออีกครา ภาพที่ลลิสซาจับมือเขาบีบเค้นไปตามทรวงอกทั้งสองข้างย้อนกลับมาในความทรงจำ

เขาร้องคราง และโดยไม่รู้ตัวปรานธเผลอขบเม้มและดูดกลืนยอดดอกสีทับทิมอย่างหนักหน่วงรุนแรง สะท้อนอารมณ์ปั่นป่วนภายใน

มิถุนชยาสะดุ้ง ก่อนครางด้วยความเสียวซ่านแกมระบม กระนั้นกลับให้ความสุขสมแก่เธอ เธอรักและคลั่งไคล้หนุ่มใหญ่ร้อนแรงภาคติบเถื่อนที่อยู่ตรงหน้านี้ หญิงสาวรู้สึกได้ถึงยอดดอกที่กำลังครัดเคร่งและผลิขยารวกับมีชีวิตเมื่อปรานธครอบครองมันอย่างหนักหน่วงดุคติน ลมหายใจเธอขาดเป็นห้วงๆ เมื่อปรานธเลื่อนศีรษะลงต่ำเรื่อยๆ

เขาใช้ลื่นร้อนๆ และเล็มระเรื่อไปยังหน้าท้องจดเนินเนื้อที่แสดงความ เป็นหญิง ก่อนยกขาเธอตั้งชันบนโต๊ะ เขยชมท่วงทิวที่ไวต่อสัมผัส

มิถุชยาสะดุ้งเฮือก ร่างกายบิดเร่ารุนแรง เกร็งและแ่นโค้ง ตัวอย่างต้านทานไม่อยู่ ปรารถนารู้เสมอว่าจะสร้างความสุขสมให้เธอ อย่างไร แล้วจึงหะที่เขาวิ่งพลายลื่นที่จุดหวามไหว ตามด้วยตุกกลื่น ขบเม้ม กายเธอก็สั่นเทิ้ม ปั่นป่วนไปทั่วช่องท้อง เธอกวาดแขนรอบโต๊ะ อย่างต้องการหาหลักยึด เสียวินาทีนั้นก็ต้องชะงักเมื่อมือกวาดไปโดน อะไรบางอย่างที่นุ่ม เธอเอียงศีรษะมอง เกิดอาการตาค้างเมื่อพบว่า เป็นบราเซียร์ลายลูกไม้ และที่แยกว่านั่น ศีรษะเธอกำลังหนุนกางเกง ในลายลูกไม้อย่างที่ดูออกว่าเป็นของเด็กวัยรุ่น ด้วยว่าเป็นลายการ์ตูน มีโบเล็ก ๆ ผูกด้านข้าง

มิถุชยาอยากกรี๊ดลั่นด้วยความขะเขยง แต่วินาทีนั้นก็ เป็น จังหวะเดียวกับที่ปรารถนห่อปลายลื่นบุกกรูกรูเร็วและหนักหน่วงจน เธอลืมนึกทุกอย่างเสียสิ้น เธอคิดอะไรไม่ออก นอกจากความสุขสม ที่เขากำลังหีบย่นให้ มิถุชยาครวญครางด้วยความเสียวซ่าน กาย บิดเร่าและสั่นสะท้านอย่างควบคุมไม่อยู่ ไม่กี่วินาทีต่อมาปลายเท้าก็ จิกเกร็ง ร่างกระตุก ซึ่งเกิดจากภาวะการถึงจุดไคลแมกซ์รุนแรง

ปรารถนรีบเปลี่ยนผ้า ตามไปประกบเธอ แล้วตุกกลื่นเสียวร้อง พลังจับกายแกร่งที่กลับมาเหยียดขยายแข็งซึ่งราวกับหินสอดไปใน กายนุ่มจนเธอสะดุ้งเฮือก ด้วยว่าขนาดที่ใหญ่โต ส่งผลให้ถึงแม้เขาจะ นุ่มนวลอย่างไร เธอก็ยังจุกและอึดอัดอยู่ดี

“คุณโอเคมั๊ยหวานใจ” ปรารถนถามเสียวนุ่ม เมื่อพบว่ามิถุชยา สั่นสะท้านอย่างที่เขารู้สึกได้ เขายึดตัวสำรวจขาใบหน้าหวาน ก่อนยื่นมือ ไปรุกรานอกอิมเพื่อช่วยกระตุ้นเร้าความรู้สึก บังคับตัวเองให้แช่หนึ่งๆ เพื่อให้เธอปรับสภาพร่างกายให้พร้อมรับขนาดของเขาที่ถูกกระตุ้น ความกำหนัดอย่างรุนแรงจากกลีซา

มิถุนชยารับกับความต้องการของเขาได้ทุกรูปแบบและทุกสถานการณ์ เขาเจอเธอเมื่อสองปีก่อนในงานการกุศลของโรงแรมที่เขาจัดขึ้น แผนกการตลาดคัดเลือกนางแบบและตัดสินใจจ้างเธอมาเดินแบบ หลังเจอเธอ เขาถูกใจรูปร่างหน้าตาด้วยว่ามีทุกอย่างที่ผู้ชายต้องการ สูงยาวเข้าดี นมเป็นนม เอวเป็นเอว สะโพกเป็นสะโพก หลังจบงานเขาชวนเธอไปฟังเพลงต่อ ก่อนจบที่เพนต์เฮาส์ของเขา นับแต่นั้นเธอก็กลายมาเป็นขาประจำที่เขาพาขึ้นเตียงด้วยบ่อยที่สุด

“โอเคค่ะ” มิถุนชยาดตอบ ใบหน้าแดงก่ำจลดลาคอ

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่า”

เธอส่ายหน้าจนผมสยายไปกับโต๊ะ “ไม่ค่ะ คุณอ่อนโยนกับฉันมาก”

“คุณด่วนสรุปหรือเปล่ายาหยี” ปรานธรรกระเซ้ากั้วเสียงหัวเราะ รังตัวเธอเข้ามา สะโพกชิดขอบโต๊ะ เริ่มต้นโยกขยับด้วยจังหวะเนิบช้า ก่อนเพิ่มความเร็วและหนักหน่วงจนกลายเป็นการกระแทกกระทั้น

อารมณ์ปรานธรรเตลิดอีกครั่งเมื่อภาพในหัวกลับมาเป็นลลิตษาที่กำลังนอนแผ่หรา เขาบีบกระชับสะโพกของมิถุนชยาบังคับให้บิดเบียดกับแกนกาย เคลื่อนไหวด้วยจังหวะดุติ่นเร้าร้อน เสียงเนื้อแนบเนื้อกระทบกันดังชัดเจนในห้องทำงานแห่งนั้น กลิ่นความใคร่หอมรัญจวน พร้อมกับที่เหงื่อเม็ดโป้งๆ ผุดขึ้นเต็มหน้าและทั่วกาย

ปรานธรรยื่นมือไปให้มิถุนชยายึดเมื่อเธอกำหมัดข้างตัวแน่น มืออีกข้างเขาเลื่อนไปสัมผัสโลมลูบจุดอ่อนไหว พลังชะงักหน้าไปดูดเม้มอกเปลือย มิถุนชยาตัวสั่นระริกก่อนกระตุกเกร็ง ในขณะที่ปรานธรรยังคงขยับโยกอย่างหนักหน่วงพร้อมกับใช้ปลายนิ้วลูบวนเคล้นคลึงไปพลาง เขาเร่งจังหวะการครอบครอง ไม่นานร่างกระตุกเกร็งในจังหวะเดียวกับที่เขาถอนกายออกมา ชะงักหน้าไปจวบอีกฝ่ายอย่างนึกขอโทษ

อยู่ในที่ เพราะวินาทีสุดท้ายที่ถึงจุดไคลแมกซ์ เขาก็ยังนึกถึงลลิษา เขาอยากให้เป็นแม่ตัวแสบคนนั้นที่นอนอ่อนระทวยได้ร่างเขา อยากให้เป็นเธอที่ถึงฝั่งฝันไปพร้อมกับเขา เขาต้องการลลิษามากจนเนื้อตัวครัดเคร่งและปวดร้าวไปหมด

สวรรค์...จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่อาจสลัดเด็กสาวออกไปได้ ปรานธรรณึกสงสัยว่าชาตินี้จะสลัดภพลลิษาออกจากใจได้ไหมโดยเฉพาะภาพที่เธอนั่งแยกขากว้างเปิดเผยเนื้อตัว บางที่อาจจะไม่...จนกว่าเขาจะได้เซยชมเธออย่างดิบเถื่อนและร้อนแรงนั้นละ แค่คิดปรานธรรณึกก็แทบคลั่งด้วยความปรารถนา

“ขอบคุณมั้ง คุณยอดเยี่ยมมาก” ปรานธรรณม และเล้มก๊ีบปากกลางเบาๆ อย่างหยอกเย้า

มิถุชยาหน้าแดง ยื่นมือไปเกี่ยวรอบคอเขาแล้วยิ้มซุกซน “คุณต่างหากที่ยอดเยี่ยมที่สุด คุณไม่เคยทำให้ฉันผิดหวัง”

ปรานธรรณึกคิ้ว “ผมดีใจที่คุณรับมันได้”

“ไม่มีอะไรที่เหนือความคาดหมายนี่คะ รู้ว่าคุณเป็นนักรักตัวยง”

ปรานธรรณหวัระะ “ไปอาบน้ำกันเถอะ ผมจะอาบให้คุณ” เขาอุ้มพาเธอตรงไปยังห้องน้ำ

ห้องน้ำกว้างขวาง แยกเป็นสัดส่วนระหว่างพื้นที่ส่วนเปียกกับส่วนแห้ง มีวอล์กอินโคลเซตและห้องแต่งตัวแยกมาต่างหาก

มิถุชยาเล่าโลมเขา เริ่มจากใช้ชอกคอระเรื่อยไปยังแผงออกกว้าง ปรานธรรณต่างจากผู้ชายทั่วไป แม้ไม่ใช่ฝรั่งแต่มีโรขนอ่อนๆ ปกคลุมทั่วแผงอกซึ่งเซ็กซี่ ให้ความรู้สึกเสียวซ่านแกมจ๊กจี้ยามนิ้วเนีย

ปรานธรรณรีบขวยปามิถุชยาเมื่อเธอนั่งยองๆ คำน้องชายเขาทำท่าจะเอาเข้าปาก

“เราไม่มีเวลามากขนาดนั้นทุนหัว ป่ายี้ผมต้องเตรียมตัวเข้าประชุม” น้ำจากฝักบัวไหลพรั่งพรูรดตัวพวกเขา เขากดหัวสเปร์ย กระปุกสบู่เหลวแล้วถูไปตามตัวหญิงสาว

มิถุชยาทำหน้าที่เคลิบเคลิ้มเมื่อเขาคลึงยอดดอก “หลังเลิกงาน เราเจอกันได้ไหมคะ ฉันจะรอคุณในห้องทำงานนี้ เราจะได้กลับด้วยกัน” มิถุชยาบอเสียงแหบพร่า โอบรอบเอวเขา ทำเสียงประจบ

“คืนนี้ผมต้องค้างบ้านใหญ่ ไม่ได้ไปนอนหลายอาทิตย์แล้ว”

มิถุชยาทำหน้าที่ผิดหวัง

ปราณธรเห็นแล้วใจอ่อน “เอจี้ พรงี้เข้าก่อนมาทำงาน ผมแวะไปหาคุณที่คอนโด”

มิถุชยาฉีกยิ้มกว้างทันที “ดีคะ เราจะได้กินมื้อเช้าด้วยกัน ฉันจะรอ นะคะ”

ปราณธรพยักหน้า เขาทำความสะอาดเนื้อตัวให้มิถุชยาจนเสร็จแล้วจึงจัดการตัวเอง

“คุณจะไปก่อนก็ได้นะ ไม่งั้นได้เบื่อนอีกรอบแน่” ปราณธรเตือนเมื่อมิถุชยายังปักหลักจ้องเขาตาไม่กะพริบ สายตามิถุชยาอ่านง่าย เธอต้องการเขา เขาก็อยากต่อกับเธออีกสักกรอบถ้ามีเวลา แต่เขาเสียเวลาไปมากแล้ว เหลือเวลาไม่ถึงสี่สิบห้านาทีที่จะต้องไปให้ถึงห้องประชุม

“ฉันกะนอนแช่อ่างสักพัก รู้สึกเมื่อย”

“จั้นเชิญตามสบายเลยครับ” ปราณธรปิดก๊อกฝักบัว เดินออกจากตู้อาบน้ำโดยมิถุชยาเดินตาม เขาเอื้อมหยิบผ้าขนหนูมาซับไบน้ำก่อนพันรอบเอวหลวมๆ แล้วหันไปบอกเธอ “ตามสบายนะ ชุดลำลองของผอมอยู่ในห้องแต่งตัวข้างๆ คุณเลือกใช้ได้เลย ผมขอตัวเข้าประชุมก่อน เจอกันพรงี้” ปราณธรชะเงอหน้าไปจับริมฝีปากนุ่มเร็วๆ ทีหนึ่ง แล้วก้าวออกไปอย่างรวดเร็ว

มิถุนยามองตามหลังจนประตูปิดลง จึงเดินไปนอนแช่อ่าง จากุซซึ จังหวัดนั้นนึกได้ว่ายังไม่ได้ชักโซฟาเรื่องบราเซียร์กับกางเกง ในจึงลุกขึ้นจากอ่าง ฉวยชุดคลุมมาสวมลวกๆ ก่อนเดินตามเขาเข้าไปในห้องทำงาน แต่ก็พบเพียงความว่างเปล่า ไม่มีแม้บราเซียร์กับกางเกง ในอยู่บนโต๊ะ

คืนถัดมา

ปราณธรตรงดิ่งกลับบ้านเมื่อได้รับโทรศัพท์จาก รปภ. แจ้งว่ามีเด็กสาววัยรุ่นหน้าตาสะสวยยังกับนางฟ้ามารออยู่ที่บ้าน ฟัง รปภ. บรรยายลักษณะรูปร่างแล้วนี่รู้ได้ทันทีว่าเป็นลลิตา

หลังเลิกงานเขายกเลิกนัดทุกคนแล้วบึ่งรถกลับบ้าน บอกไม่ถูกว่าทำไมถึงตื่นตื่นเมื่อรู้ว่าเธอมารอและเขาไม่รู้ว่าเธอรู้ที่ตั้งบ้านเขาได้อย่างไร เดาน่าจะเซิร์ชหาจากอินเทอร์เน็ตได้ไม่ยาก ปราณธรเลี้ยวรถหรรษาแวะระยับเข้าไปจอดหน้าบ้าน สายตาปะทะเข้ากับร่างบางของลลิตาที่กำลังลากกระเป๋าถือลากใบเขื่องตรงมาที่เขา เขาลงจากรถก่อนกดรีโมตล็อกประตูรถในจังหวัดเดียวกับที่เธอมาหยุดยืนตรงหน้า

“หนูมาตามสัญญา” เธอประกาศ

ปราณธรเลิกคิ้ว ยกมือกอดอกพลงยืนฟังข้างตัวรถ “สัญญาอะไร”

เขากวาดตามองทั่วร่างบางสูงโปร่งด้วยสายตาทะเยาเยาอย่างจริงจัง

คำนี้เธออยู่ในชุดทะมัดทะแมงด้วยกางเกงวอร์ม เสื้อยืดตัวโคร่งร่างนี้เคยหลอกตาเขาสำเร็จมาแล้ว เขาเคยเชื่อว่าเธอผอมบางทั้งที่เนื้อแท้แล้วเปล่าเลย เธอมีรูปร่างยั้วกิเลสผู้ชาย หน้าอกใหญ่เกินตัว แถมได้รูปทรงสวยงามน่าสัมผัส หน้าท้องแบนราบ เหมือนได้พรจากเบื้องบน

เพราะมีทุกอย่างที่ผู้ชายอย่างเขาต้องการ ออกแควสะโพกรับกันเหมาะเจาะ
ยังกับฟ้าประทาน แถมหน้าตายังจิ้มลิ้มพริ้มเพรา

ลลิตาเหมือนนางฟ้า เห็นแล้วนึกถึงตุ๊กตาเคลือบดินเผาเนื้อดี
เขาสามารถกอดเธอได้ตลอดวันตลอดคืนจวบจนรุ่งสางโดยไม่รู้เบื่อ
เธอทำให้เขาคั่งไคล้ถึงกับเก็บบราเซียร์กับกางเกงในไว้ข้างตัว เวลา
นี้มันถูกเก็บอย่างดีในถุงพลาสติกที่ซ่อนอยู่ในลิ้นชักเก็บของหน้ารถ

“คุณบอกว่า จะมีอะไรกับหนูจนกว่าจะเบื่อ”

ปรานธรรเลิคว คาดไม่ถึงว่าเธอจะยังจำและยึดคำพูดเขาเป็น
จริงเป็นจัง เพราะสำหรับเขาพูดออกไปด้วยแรงประสงค์ ไม่ได้
หมายความตามนั้น และถึงแม้จะต้องการเธอแค่ไหน เขาก็ตระหนักดี
ถึงความไม่เหมาะสมไม่ควร ลลิตาเด็กเกินกว่าที่เขาจะพาขึ้นเตียง แถม
ยังเป็นลูกของลักษณะ เปรียบไปไม่ต่างจากลูกเขา เพราะถ้าหากกับแม่
เธอยังไม่เลิกกัน ปานนี้เธออาจเป็นลูกเขาก็ได้

“คุณบอกว่าหนูไม่ได้มีค่าตัวสูงขนาดที่จะเอาแค่ครั้งเดียวแล้ว
ล้างหนี้สี่ล้านได้หมด คุณบอกว่าจะเอาหนูจนกว่าจะเบื่อ หนูเลยขน
เสื้อผ้าย้ายมาอยู่ที่นี้เพื่อคุณต้องการเมื่อไหร่ ก็เรียกใช้ได้ทันที”

ปรานธรรสะดุ้งกับคำพูดลุ่นๆ ของเด็กสาว เขาขยับตัวยืนตรง
หน้าแดงก่ำจืดล้าคอ ลลิตาเป็นเด็กสาวประเภทไหนกัน สามารถใช้
คำหยาบโลนได้โดยไม่สะทกสะท้าน โอเค...เขาอาจเคยใช้คำเหล่านั้น
อยู่บ้างกับคุณอน แต่ยามอยู่บนเตียงและต่างอารมณ์กัลดมันด้วยกัน
ทั้งคู่เท่านั้น ไม่ใช่ใช้พร่ำเพรื่อแบบนี้

“ฉันแค่ประสงค์ ไม่ได้หมายความตามนั้น อย่างที่บอกเงินนั้นฉัน
ยกให้ ถือเป็นค่างานศพแม่เธอ”

“คุณจะผิดคำพูดหรือ คุณบอกเองว่าจะเอาหนูจนเบื่อ”

ปรานธรรสะดุ้งอีกคำรบ เขายกมือเสยผมอย่างเก้อกระดาก มอง
เลยศีรษะเด็กสาวไปยังสนามหญ้ากว้างใหญ่ด้านหลังเธอ เพิ่งสังเกต

ว่าลลิษาสูงเท่าไหล่เขา แปลว่าเธอสูงมาก อาจถึง 170 เซนติเมตร เพราะเขาสูงเกือบ 200 เซนติเมตร อย่างว่าเด็กสมัยนี้สูงๆ กันทั้งนั้น อย่างน้องชายเขายังเกือบ 180 เซนติเมตรทั้งที่เพิ่งอายุ 17-18 ปี ซึ่งแปลว่ายังสูงได้อีก

ลลิษาพูดต่อว่า “เพราะคุณบอกว่าจะเอาหนูจนเบื่อ หนูเลยคืนห้องเช่าแล้วก็ขนข้าวของทั้งหมดออกมา ข้าวของมีแค่นี้ เพราะหนูอยู่ตัวคนเดียวมาหลายเดือนแล้ว หลังพ่อเสีย แม่กับหนูก็กย้ายไปอยู่บ้านเช่าเล็กๆ แล้วพ่อแม่ป่วยต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลหลายเดือน หนูเลยย้ายไปอยู่ห้องเช่าเล็กๆ เพื่อประหยัดเงิน เพราะเงินหนูไม่มีข้าวของอะไรมาก นอกจากเสื้อผ้าไม่กี่ชุด ชุดนักเรียนก็ขายไปหมดแล้ว รอซื้อชุดนักเรียนศึกษา”

ปรานธรรเหลือบมองคนที่พูดเป็นต่อยหอยได้ไม่รู้เบื่อ แถมไม่รู้สึกอับอายกับความยากจนของตัวเอง ฐวนหนึ่งเขานึกสงสารแถมเห็นใจและชื่นชม เธอต้องมีจิตใจเด็ดเดี่ยวเข้มแข็งแค่ไหนถึงเติบโตมาและยืนหยัดได้ด้วยลำแข้งของตัวเองแบบนี้ คงปากกัดตีนถีบเพราะเสียเสาหลักถึงสองคน แต่ก็ยังเข้มแข็ง ไม่ทำตัวพุ่มพวยหรือต้อกชกหัวกับโชคชะตา ไม่ได้โอดครวญเรียกร้องความเห็นใจจากเขา ตรงกันข้ามเธอเล่าให้ฟังสบายๆ รวากับพูดถึงเรื่องดิ้นฟ้าอากาศ ไม่ใช่โคกนาฏกรรมหนึ่งชีวิตของตัวเอง

“ขอบคุณที่เล่าเรื่องส่วนตัวให้ฟัง แต่อย่างที่บอก ฉันไม่นิยมกินเด็ก”

“คุณจะมีคำพูดไม่ได้นะ ในเมื่อหนูคืนห้องเช่าไปแล้ว ตอนนี้นูไม่มีที่ซุกหัวนอน เพราะงั้นคุณต้องรับผิดชอบเรื่องหาที่อยู่ให้หนูไม่รู้ละ ต่อไปนี้หนูจะอยู่ที่นี้จนกว่าจะเรียนจบมหา’ลัยหนูถึงจะย้ายออก ส่วนคุณ ถ้าจะไม่เอาหนูก็เป็นเรื่องของหนู ไม่เกี่ยวกับหนู”

ปรานธรรอ้าปากค้าง มองตาปริบๆ เพราะพอพูดจบเธอก็สะบัด

กัน เดินลากกระเป๋าเข้าไปในบ้าน ปราณธรรมองภาพนั้นอ้าอึ้ง เพิ่ง
เข้าใจเหตุผลที่เธอสาธยายเป็นคั้งเป็นแควเรื่องคืนบ้านเช่า ก็เพื่อหวัง
ให้เขารับผิดชอบหาที่ซุกหัวนอนใหม่ให้เธอนั่นเอง

“เดี๋ยวลลิษา รอก่อน” เขาเรียกเด็กสาวพลงเอื้อมมือจะคว้า
ตัวแต่ไม่ทัน เพราะเธอเลื่อนบานประตูกระจก ลากกระเป๋าเข้าไปใน
บ้านเรียบร้อยแล้ว เขาตามไปทันตอนที่เธอเกือบจะชนกับแม่บ้านพอดี

**“อ๊ย!...” ลลิษาอุทาน เบรกดัวโง่งเมื่อเกือบชนกับร่างท้วม
ของหญิงสูงวัยคนหนึ่ง**

“ยายเด็กจรจัด ฉันบอกแล้วไงไม่ให้เข้ามายุ่งย่ามในบ้าน ถ้า
อยากจะรบกวนปราณ ก็ออกไปรอข้างนอกโน่น” ราไฟเอ็ดตะโรแล้ว
พลันต้องชะงักเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่ของปราณธรรมหลังเด็กสาวมา
ติดๆ จิ้งหันไปฟ้อง

“คุณปราณคะ แม่เด็กกะโปโลนี่อ้างว่ารู้จักคุณปราณ พยายาม
จะเข้ามารบกวนปราณในบ้านให้ได้ ป่าไต่ก็ไม่ยอมไป แถมอ้างว่าเป็น
อีหนูรายล่าสุดที่คุณปราณโปรดปราน ชู๊ป้าว่าถ้าทำอะไรให้ไม่พอใจ
มีสิทธิ์ตักงานได้ง่ายๆ พอป่าบอกไม่เชื่อ แม่ก็ชู๊ว่าจะฟ้องคุณปราณ
พอป่าชูกลับอ้างว่าจะแจ้งตำรวจข้อหาบุกรุก ถึงได้ยอมออกไปนอก
บ้าน เรื่องที่แม่นี้พูดเป็นความจริงไหมคะ หรือเป็นแค่เรื่องกุของพวก
สิบแปดมงกุฎ ป่าจะได้โทร. แจ้งตำรวจให้มาลากคอเข้าคุกจริงๆ”
ประโยคหลังราไฟส่งสายตาอาฆาตไปยังลลิษา แต่เด็กสาวกลับมอง
เฉยอย่างไม่กลัวเกรง ราไฟนี่ก็อยากจับมาหวดกันเสียให้เซ็ด

ปราณธรรมลอกตาอย่างอ่อนใจ ยกมือคลึงขมับ นึกอยากได้
ยาแก้ปวดหัว แววออกว่านับแต่นี้ชีวิตเขาคงหาความสุขไม่ได้ ลาง
สังหรณ์บอกวาลลิษาจะเป็นตัวป่วน เธอจะเข้ามาปั่นป่วนจนเขา
หาความสุขในชีวิตไม่ได้ เพราะลำพังเจอเธอไม่ถึงสองวัน ชีวิตเขา

ก็ดู่นวายนวนปวดหัว

เริ่มจากเมื่อเช้าที่แวะไปหามิถุนชา เธอคาดคั้นเรื่องบราเซียร์ กับกางเกงในที่อยู่บนโต๊ะ พอเขาปฏิเสธไม่ยอมแล้ว เธอก็งอนตื้อบ้องไม่ยอมให้เขาขึ้นเตียงด้วย ก็ดี เขาเลยตรงดิ่งเข้าออฟฟิศเช้ากว่าทุกวัน เขาไม่ได้จ้อมิถุนชา เพราะเขาไม่เคยจ้อผู้หญิงคนไหนก่อน ไม่ใช่นิสัยเขาที่จะตามจ้อตามอธิบายเรื่องราวส่วนตัวให้ใครฟัง แล้วพอตกเย็นกลับมาบ้านก็ยังเจอลลิตาอ้างตัวเป็นอีหนู แถมเป็นอีหนูที่ถืออำนาจบาตรใหญ่ ช่มชู้คนเก่าคนแก่ของตระกูลที่ดูแลเขามาตั้งแต่เล็กให้ให้ออกจากงาน เยี่ยม...ลลิตาเป็นตัวป่วนขนานแท้

“ป่าไปเถอะ เตียวผมจัดการเอง” ปรานธรรหันไปบอกรำไพ

“แต่...” รำไพจะประท้วง

“ไม่ต้องห่วง ผมจัดการเองได้ ถ้าต้องการอะไรเดี๋ยวจะกดอินเตอร์คอมไปบอก” ปกติที่บ้านเขา แม่บ้านและเด็กรับใช้จะไม่ไพล่หน้ามาถ้าไม่กดเรียก เพราะทุกคนรู้ว่ามิถุนชาจะมาหาเขาบ่อยๆ แถมเดินแฟนฟานทั่วบ้านด้วยชุดนอนบางๆ โดยเฉพาะสระว่ายน้ำซึ่งเป็นที่ต้องห้าม เพราะแขกส่วนใหญ่นิยมเปลื้องผ้าว่ายน้ำ มีเช็ทซ์กับเขาบริเวณริมสระ ฉะนั้นไม่มีใครกล้าไพล่หน้ามาถ้าเขาไม่เรียก

“เออ...ก็ได้ค่ะ” แม่บ้านตัดใจกล่าวลา ยอมเดินจากไปอย่างเสีຍไม่ได้ แต่ไม่วายปรายตามองไปทางลลิตาอย่างกำราบ

ลลิตาทำท่าลึงหลอกเจ้าใจ ปรานธรรกลอกตาอย่างระอาแกมอ่อนใจ เขารอจนรำไพพ้นไปแล้ว จึงเดินไปทุดตั่งที่โซฟาตัวหนึ่ง เรียกเด็กสาวไปหา

“มานั่งนี่สิ”

ลลิตาเดินมานั่งบนโซฟาตรงข้ามเขา

“ทำไม่ถึงไปโกหกป่ารำไพอย่างนั้น” ปรานธรรถามตรงๆ แหวตาคูที่มองลลิตาคมปลาบแฝงแหวตาคู

“ก็มนุษย์ป่านั้นจะไล่หนูเท่าเดียว ไม่ยอมฟังเหตุผล”

“ก็แล้วทำไมต้องไปโกหกว่าเป็นอีหนูฉัน”

ลลิตาไหวไหวซึ่งเป็นภาพที่ชัดเจนตา ปราณธรรณีก็อยากจับเด็กสาว มาเขย่าให้หัวสั่นหัวโคลนเพื่อสั่งสอนว่าการยกไหล่ต่อหน้าผู้ใหญ่เป็น กิริยาที่หยาบคาย

“หนูโกหกตรงไหน ในเมื่อคุณบอกเองว่าจะเอาหนูจนเปื่อถึงจะหมดหนี้สี่ล้านนั้น เพราะฉันหนูเป็นอีหนูคุณก็ถูกแล้ว หรือคุณจะให้หนู เป็นเมียคุณคะ”

ปราณธรรชะงัก ถ้ามีหนวด หนวดเขาคงกระตุกไปแล้วกับคำ เถรตรงของเด็กสาว เขารู้สึกขัดใจในขณะที่ตัวคนพูดไม่รู้สึกรู้สา ลลิตา ยังวางหน้าเฉย ไม่ได้รู้สึกเหนียมอาย เยี่ยม...โลกของเขากลับตาลปัตร ไปแล้วจริงๆ

“ฉันจำได้ว่าฉันปฏิเสธเธอไปแล้วตั้งแต่เมื่อวานว่าฉันไม่พินมัย เด็กๆ”

“หนูก็จำได้ว่าหนูก็บอกคุณไปแล้วเหมือนกันว่าหนูไม่ใช่เด็กๆ คุณประจักษ์แก่ตาและคุณก็มีโอกาสจับมันด้วยมือของคุณเองแล้ว หนูรับประกันว่าหนูเช็ทดีด้วย”

ปราณธรรหน้าแดง รีบเดินจากเด็กสาว พระเจ้า...เพิ่งเข้าใจศัพท์ แสงว้ยรุ่นสมัยนี้ ที่ธรรธเคยบอกว่าเห็นเด็กสาวๆ นุ่งน้อยห่มน้อยแล้ว ใจเต้นแรง เลือดกำเดาพานจะกระโดดเป็นแบบนี้เอง ตอนนีเขาก็กำลัง รู้สึกแบบนั้นอยู่

ปราณธรรรีบยกมือแตะจมูก นึกกังวลว่าจะมีเลือดกำเดาพุ่งออกมาจริงๆ

“เอาละ เรามาตกลงกัน” ปราณธรรกระแอมเมื่อรู้สึกว่าจะเสี่ยง ตัวเองแหบพรวด

“ตกลงอะไร หนูไม่ตกลงด้วยหรอก หนูรู้แต่ว่าคุณต้องรับผิดชอบ

หนู เพราะคุณบอกเองว่าจะเอาหนูจนกว่าจะเบื่อ หนูถึงได้คืนห้องเช่า แล้วขนย้ายข้าวของทั้งหมดมานี่ ตอนนี่หนูไม่มีที่ซุกหัวนอนแล้ว”

ปรานธรัททั้งโกรธทั้งขำ แม่เด็กตัวแสบหัวหมอนี่หาว่าเขาเป็นต้นเหตุ “จะโทษว่าเป็นความผิดของฉันอย่างนั้นสิที่ทำให้เธอระเห็จออกจากบ้านเช่า ไม่มีที่ซุกหัวนอนอยู่ในตอนนี้”

“แหงสิ เห็นๆ อยู่”

“เยี่ยม ฉันรามาตกลงกัน ฉันจะให้เงินเธอไปหาที่อยู่ใหม่ เงินนั้นจะมากพอให้เธอหาหอพักดีๆ เธอจะอยู่ได้ด้วยเงินจำนวนนั้นจนจบมหา’ลัย”

“คุณจะซื้อตัวหนูหรือ”

“ไม่ ถือว่าฉันช่วยเธอโดยไม่หวังผลตอบแทน”

“ฉันหนูก็ไม่ต้องการ หนูมีมือมีเท้า หนูหาเลี้ยงตัวเองได้ ที่หนูต้องการก็แค่ที่ซุกหัวนอนกับอยู่ใกล้ๆ คุณ หนูตั้งใจแล้วว่า จะมอบตัวเองให้คุณแล้วหนูก็ยืนยันต่อหน้าแม่ทั้งตอนป่วยและตอนเผาศพว่าหนูจะมอบตัวเองให้คุณ เพราะฉันทำไมเราไม่ทำให้เรื่องจบๆ ไป เราจะได้ไม่ติดหนี้ต่อกัน แล้วถ้าคุณไม่ถูกใจ โอเค...หนูไปจากบ้านนี้ก็”

ปรานธรัทกลัวว่าเขาจะถูกใจจนไม่อาจสลัดทิ้งเธอได้ต่างหาก อะไรมองอย่างเตือนเขาวาระหว่างพวกเขาเหมือนมีเคมีทำปฏิกิริยากัน นับแต่เขาเห็นเธอเปิดเผยเนื้อตัว เขาก็ไม่อาจสลัดภาพเธอออกจากใจได้ ครั้นจะออกปากไล่เขาก็ใจไม่แข็งพอ เขากลับว่าถ้าลลิตษาออกไปใช้ชีวิตลำพังข้างนอกซึ่งมีเสื่อสิงกระตึงแรมมากมาย เธออาจเสียคนได้ง่าย

ปรานธรัทอ่อนลมหายใจ สบตาลลิตษาที่จ้องมองมาอย่างรอคอย คำตอบ

“เอาละ เธอจะอยู่บ้านหลังนี้ก็” ไม่...อย่าเพิ่งดีใจ” ปรานธรัทรีบปรามเมื่อเด็กสาวทำหน้าดีใจ “ถ้าจะอยู่บ้านนี้ เราต้องตกลงกัน”

“ได้เลยค่ะ”

“ฟังเงื่อนไขฉันก่อน เธอต้องอยู่เรือนคนใช้ ที่นั่นจะมีป้ารำไพ กับเด็กรับใช้อีกสามคน แล้วถ้าฉันไม่เรียก เธอไม่มีสิทธิ์ขึ้นมาเพ่นพ่าน บนบ้านนี้”

ลลิตาหน้ามุ่ม “ถ้าแบบนั้นคุณจะทำอย่างไร”

ปราณธรรณาแดง “ฉันเกรงว่าเธอยังเข้าใจไม่ดีพอ เธอจะอยู่ บ้านนี้ในฐานะคนอาศัย ไม่ใช่ใช้หนี้ของฉัน หน้าที่เธอคือทำงานใช้ แรงงานตอบแทนฉัน เข้าใจหรือยัง เธอต้องทำทุกอย่างที่ป้ารำไพสั่ง นั่นถือว่าเป็นการใช้ตัวเองล้างหนี้ให้ฉันรูปแบบหนึ่ง”

“แล้วนานแค่ไหนกว่าจะหมดหนี้”

“ก็จนกว่าเธอจะจบมหา'ลัย โอเคมั๊ย”

“คุณจะไม่เอาหนี้จริงๆ หรือ”

“ไม่ ฉันบอกเธอแล้ว ฉันไม่นิยมขึ้นเตียงกับเด็กๆ”

“ตลอดไปเลยหรือ ถ้าหนูโตกว่านี้ ถ้าจบมหา'ลัยแล้วคุณก็จะ ไม่เอาหรือ”

ปราณธรรณาแดง “เอาไว้ถึงตอนนั้นเราค่อยมาว่ากัน ตอนนี้อย่า ตามมา ฉันไม่มีอะไรแล้ว ฉันจะเรียกป้ารำไพมาพาเธอไปดูที่พัก”

3

ลลิตาไขกุญแจเข้าร้านกาแฟทางประตูหลังร้าน เวลาตีสี่
ทุกสรรพสิ่งเงียบสงัด เธอเปิดไฟก่อนเดินไปหยิบผ้ากันเปื้อนมาสวม คาดเอว หยิบหน้ากากอนามัยมาสวม กวาดขยะทั่วร้าน หยิบอุปกรณ์ มาวางในตำแหน่งต่างๆ เตรียมไว้ให้พี่ๆ ที่เป็นพนักงานชงกาแฟ ก่อน จะยกเก้าอี้ที่อยู่บนโต๊ะวางบนพื้นชิดขอบโต๊ะ ที่ร้านมีโต๊ะเกือบยี่สิบชุด ทั้งในร้านและนอกร้าน แต่ตอนนี้ยังมีตึกเกินกว่าจะยกโต๊ะเก้าอี้ออกไป จัดนอกร้าน เธอจึงเลือกจัดในร้านก่อน

ที่นี้เป็นแฟนโซเชียลของร้านกาแฟชื่อดังย่านธุรกิจ มีลูกค้ามาใช้ บริการมากมาย ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษาสาว ๆ ด้วยว่าพนักงาน ชงเป็นนักศึกษาหนุ่มจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง เจ้าของร้านคัดเฉพาะ เกรดเอ นั่นคือหน้าตาหล่อเหลา หุ่นดี ส่วนพนักงานเสิร์ฟมีคละกันทั้ง ชายและหญิง

โดยปกติที่ร้านนี้รับเฉพาะพนักงานที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไป แต่ ความที่เธอใช้ลูกอ่อนและแสดงความตั้งใจแน่วแน่ที่อยากจะทำงาน เจ้าของร้านเลยใจอ่อนยอมว่าจ้างทั้งที่ตอนนั้นเธอยังเรียนเกรดเก้า หรือ ม. 3 เธอทำงานพาร์ทไทม์ที่มากกว่าสามปีแล้ว เดว่าส่วนหนึ่ง นายจ้างคงสงสัยว่าเธอต้องหาเงินรักษาแม่ ทั้งที่สมัยนั้นเธอยังหยิบจับ

ทำอะไรไม่ได้นอกจากล้างแก้วล้างจาน เพิ่งขยับมาเป็นพนักงานเสิร์ฟก็เมื่อปีกลาย

“วันนี้ น้องลิซมาเข้าจัง พี่ว่าพี่เข้าแล้ว น้องลิซเข้ากว่าพี่อีก” เสียงไซประตูด่านหน้าดังขึ้น พร้อมร่างสูงโปร่งของซาลิสาลูกสาวเจ้าของร้านวัยยี่สิบสามที่โผล่หน้ามาทักทาย เธอไขกุญแจ เลื่อนประตูบานเลื่อนอะลูมิเนียมขึ้นไปเก็บในราง ล็อกประตูกระจกด้านหน้าดั้งเดิมแล้วเดินเข้ามาในร้าน

ซาลิสาเป็นแคชเชียร์ เธอลงทุนมาคุมร้านด้วยตัวเองแทนที่จะบินไปเรียนต่อต่างประเทศในทันทีที่จบปริญญาตรีตามที่บิดาขอ แต่เพราะหลงรักพี่ชายของธราธร และว่ากันว่าที่ธราธรเข้ามาทำงานที่นี่เมื่อเดือนก่อนได้ก็ด้วยเส้นสายของซาลิสา ที่ยอมรับเข้าทำงานเป็นพนักงานชงกาแฟทั้งที่ธราธรอายุยังไม่ถึงยี่สิบ แถมยังชงกาแฟไม่เป็น อันที่จริงเธอไม่ได้สนใจว่าซาลิสาจะชอบใครหรือรักใคร เพียงแต่เรื่องนี้พูดกันปากต่อปากจนเข้าหูเธอ

“บังเอิญไม่ต้องเดินทางไกลแล้วนะคะ”

“อ้าว ทำไม่ล่ะคะ”

“หนูย้ายที่อยู่แล้ว หนูออกไปอยู่กับญาติไม่ไกลจากที่นี่นัก ต่อไปนี้หนูมาได้เข้าชั้น”

“อ้อ... เพิ่งรู้นะเนี่ยว่าน้องลิซยังมีญาติเหลืออยู่ คิดว่าไม่มีญาติที่ไหนแล้ว แต่อย่างว่า น้องลิซไม่ค่อยพูดถึงตัวเอง แต่ช่างเถอะ...” ซาลิสาพูดแล้วโบกมือวอนวนราวกับไล่แมลง “อย่าเล่าเลย เพราะเล่าไปพี่ก็ไม่ฟังหรอก ไม่อยากฟัง ปวดหัวเปล่าๆ”

ลลิษาฉีกยิ้ม นี่คือการน่ารักของซาลิสา เป็นวิธีปฏิเสธทางอ้อมที่จะไม่สอดรู้สอดเห็นเรื่องของคนอื่น “ที่หนูมาทำงานเข้า เพราะอยากล้างจานครึ่งเช้าด้วยค่ะ อยากออกไปสักสิบโมง” ลลิษาบอกตรงๆ

“จะไปไหนหรือ”

“จะไปสอบสัมภาษณ์เข้ามหาลัย...” เธอเอ่ยชื่อมหาวิทยาลัย
ชื่อดัง

“จริงสิ น้องลิซชอบที่แคสได้นี่นะ เห็นว่ารรติดที่นั่นเหมือนกัน
ไม่รู้ไปสอบสัมภาษณ์วันไหน”

“เห็นวามะรินนี่นะคะ”

“อ้อ...คณะเดียวกันหรือเปล่า”

“คณะเดียวกันค่ะ”

“รรนี้ตามติดน้องลิซดีจัง”

“คะ? ตามติดอะไรคะ”

“นี่ยังไม่รู้อีกหรือที่ธรรมาศักรพาร์ตไทม์ที่นี่ เพราะหวังตามจับ
น้องลิซ พนักงานร้านทั้งร้าน มีแต่น้องลิซที่ไม่รู้ น่ารักจัง แล้วที่รรตาม
ไปเรียนมหา'ลัยเดียวกับน้องลิซ ก็เพื่อหวังตามไปคุมนั่นแหละ” ซาลิสา
กระเช้าแล้วหัวเราะชอบใจ “ว่าไปน้องลิซนี่เนื้อหอมนะ ทั้งหนุ่มทั้งหอม
ตามจับกันจ้าละหวั่น แต่อย่างว่าน้องลิซสวยยังกับตุ๊กตาบาร์บี้แบบนี้
ใครเห็นก็ใจละลาย ขนาดพี่เป็นผู้หญิงด้วยกันยังชอบมองน้องลิซ
บ่อยๆ”

“คะ? หอมที่ไหนกัน”

“ก็พิมพ์ไป มาเฝ้าน้องลิซบ่อยๆ”

“เปล่าสักหน่อย” ลลิสซาอุบอิบ หน้าแดงกำ

“พิมพ์หิ้งน้องลิซเลยตามมาเฝ้า ใครก็ดูออก”

“โธ่...พี่ชัญพูดไปเรื่อย”

“ไม่สังเกตหรือ ตั้งแต่ธรรมาทำงานที่นี่ พิมพ์มาเฝ้าทุกวัน”

“พิมพ์อาจติดใจกาแพพี่ชัญก็ได้”

“พูดไปเรื่อย” ซาลิสาโบกมืออ่อน ก่อนเปลี่ยนเรื่อง “เรื่องลา
งาน ตามสบายนะ”

“ขอบคุณค่ะ หนูอยากรบกวนพี่ชัญอีกเรื่อง หนูอยากเบิกเงิน

ค่าจ้างล่วงหน้าของเดือนนี้ อยากรเตรียมเงินไว้จ่ายค่าเทอม แต่ถ้าไม่ได้ ก็ไม่เป็นไรค่ะ” ลลิตารีบออกตัวอย่างเกรงใจเพราะช่วงหลังเธอเบิกเงินล่วงหน้าค่อนข้างถี่ แทบจะเดือนชนเดือน

“ไม่เป็นไร เบิกได้ตามสบายเลยจ๊ะ” ซาลิสาท่าว่าจะพูดอะไรมากกว่านั้น แต่เหลือบไปเห็นลูกค้ารายแรกที่เดินฝ่าแสงสลัวมาที่ร้านเสียก่อน ร่างสูงโปร่งของพิมพีใจเห็นแต่ไกล “นั่นไง พุดถึงก็มานั่นแล้ว ตายยากจริง”

เสาร์ต่อมา

ปราณธรไม่มีธุระไปไหนในวันเสาร์จึงตั้งใจตื่นสาย กะวิ่งจ็อกกิ้งเข้าฟิตเนสแล้วไปตรวจโรงแรม แต่เอาเข้าจริงกลายเป็นว่าเสาร์นี้เขาตื่นช้ากว่าทุกเสาร์ ด้วยว่าตอนนี้เพิ่งตีห้า

ปราณธรยืนเกาะระเบียง ยกแก้วน้ำขึ้นจิบ ตามองฝ่าแสงสลัวยามฟ้าสว่างตรงไปยังหน้าต่างห้องนอนของเรือนพักคนใช้ด้านล่าง ต่ำลงไปกว่าสามชั้นซึ่งอยู่ติดกับฝั่งห้องนอนเขาเป็นห้องนอนของลลิตา ความที่บ้านพักคนงานมีห้องว่างเหลืออยู่แค่ห้องเดียวคือปึกนี้ เด็กสาวจึงต้องพักอย่างเดียวไม่ได้

ลลิตารูดผ้าม่านเปิดไว้ทุกด้าน กระนั้นความที่ยังเข้ามาจึงมองเข้าไปไม่เห็นอะไร เขาไม่เห็นความเคลื่อนไหวใดๆ ในห้องนอนเธอ ใจอยากรู้ว่าเธอตื่นหรือยัง หรือทำอะไรอยู่ ทำไฉนเท่าความคิดเขาเดินกลับเข้าไปในห้องนอน ยกหูโทรศัพท์สายใน กดโทร. หาแม่บ้าน

“ป้ารำไพ ลลิตาตื่นหรือยังครับ”

“น่าจะยังนะคะ ห้องปิดประตูเงียบเชียบ ไฟยังไม่เปิด เข้าขนาดนี้น่าจะยังไม่ตื่น เด็กสมัยนี้ก็แข็งแรงคะชี้เกี้ยวตัวเป็นชน ถ้าตะวันยังไม่เสียดัน ไม่มีทางตื่นหรอกค่ะ”

ปราณธรพยายามไม่ใส่ใจคำสรวลพวกนั้น เขาตรงเข้าประเด็น

“ถ้าลลิตาตื่นแล้ว บอกให้เธอมากินข้าวเข้ากับผมนะครับ บอกไปว่าผมมีเรื่องอยากคุยกับเธอ”

“ถึงกับอนุญาตให้ร่วมโต๊ะเลยหรือคะ”

“ทำไมจะไม่ได้”

“เด็กนั้นไม่มีหัวนอนปลายเท้า คุณปรานไม่น่าจะให้ทำยนะคะ อีกอย่างคุณปรานไม่คิดเปลี่ยนใจหรือคะ ส่งแม่นั้นไปอยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ไม่สิ... แก่ปุ่นนี้แล้วคงไม่มีที่ไหนรับ เอาสิ่งใหม่คะเราหาบ้านอุปถัมภ์สักแห่งให้หล่อน”

“ป้ารำไพ” ปรานธรเรียกเสียงอ่อนใจ “ป้าเลิกพูดเป็นนิยายเถอะ พักนี้ดูละครมากไปแล้ว เราพูดเรื่องนี้จบไปแล้วตั้งแต่เมื่อวาน ผมย้ำอีกครั้ง ผมตกลงใจแล้วว่าจะให้ลลิตาอยู่บ้านนี้จนกว่าเธอจะจบมหา'ลัย ว่ากันตามนั้นนะครับ ถ้ามีอะไรเปลี่ยนแปลงผมค่อยบอกป้า”

“แต่คุณปรานคะ”

“ไม่มีแต่ อย่างที่ผมบอก ลลิตาเป็นลูกสาวลักษณะ เธอหนีร้อนมาพึ่งเย็น เธอตัวคนเดียวไม่มีใคร เพราะงั้นผมอยากให้ป้าเอ็นดูเธอ คิดซะว่าเธอเป็นลูกเป็นหลานคนหนึ่ง”

“ฮึ” รำไพทำเสียงขึ้นจุก “เอ็นดูได้หรือคะ มองป้าตาขวางยังกับหมาบ้าแบบนั้น แววดาแม่นั้นแข็งกร้าวยอมคนชะที่ไหน แบบนี้จะให้คิดเป็นลูกเป็นหลานไม่ได้หรอกคะ แถมเวลามองคุณปรานก็ขม้อย-ขม้ายชายตา เด็กอะไรไม่รู้แก่แดดแก่ลม หล่อนตั้งใจเล่นหูเล่นตากับคุณปรานนะคะ มาอยู่นี้หวังจะจับคุณปรานชัดๆ”

“ผมรู้ว่าใครไปใครมาด้วยวัตถุประสงค์อะไร เอาเป็นว่าผมยังดูแลตัวเองได้ ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง”

“คุณปรานไม่ทันเด็กนั้นหรอกคะ หูตาแพรวพราวชะขนาดนั้น”

“ป้ารำไพ ผมจะสี่สิบอยู่แล้วนะ แก่ปุ่นนี้แล้วถ้ายังไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมผู้หญิง ป้าคงได้เลี้ยงหลานไปนานแล้ว”

“ว่าได้หรือคะ ที่ผ่านมาที่ไม่โดนผู้หญิงจับ ก็เพราะว่าพวกหล่อน โตะๆ กันแล้ว พุดจากกันรู้เรื่อง แต่แม่นี่ไม่ใช่ หล่อนยังเด็ก แล้วก็มาเพื่อ จับคุณปรานโดยเฉพา แถมยัง้วยละอ่อนครวลูกแบบนี้ ป้ากลัวใจ ว่าคุณปรานจะไม่ทัน”

“ป้ารำไพอ” ปรานธรรเรียกเน้นเสียง โกรธจนซ้ำ “ลลียายังเด็ก เธอคงไม่คิดอะไรซับซ้อนอย่างที่ป้าว่าหรอกครับ ขอคุณที่เป็นห่วง เอาเป็นว่ายังไม่มียอะไรน่าห่วง ตกลงตามนี้นะครับ ตามเธอมากินข้าว เข้ากับผมด้วย”

“ไม่คิดเปลี่ยนใจหางานพาร์ทไทม์ใหม่ทำจริงๆ หรือ”

พิมพีใจถามขึ้นเมื่อลลียาเดินมาเสิร์ฟกาแฟ

“ทำไมล่ะที่นี้เงินคือออก แถมทิปก็หนักด้วย” ลลียาทุดต้วนั่ง ตรงข้ามเพื่อน ตอนนี้ลูกค้ายังไม่มียเพราะยังเข้าอยู่มาก เธอจึงออกมา นั่งคุยกับพิมพีใจได้

“ฉันบอกตั้งกี่ครั้งแล้วว่าฉันเลี้ยงเธอได้ ไม่ต้องเหนื่อยมาทำงาน พาร์ทไทม์พวกนี้หรอก”

“แล้วฉันก็บอกเธอแล้วเหมือนกันว่าฉันมีมือมีเท้า ฉันหาเลี้ยงตัวเองได้”

พิมพีใจเป็นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ พวกเธอเรียน โรงเรียนนานาชาติชื่อดังด้วยกัน ค่าเทอมแพงหูฉี่ด้วยว่าสมัยนั้นพ่อเธอยังรวย พ่อแม่เห็นตรงกันว่าควรให้การศึกษาแก่ลูกเป็นการลงทุนที่คุ้มค่าและยั่งยืน ฉะนั้นจึงไม่เคยเชื่อมกับรายจ่าย ไม่ว่าเธออยากไป ซัมเมอร์แคมป์หรือแคมป์ภาษาที่ไหน พ่อเป็นต้องสนับสนุน แถมบางครั้งวบินไปดูแลเธอด้วยตัวเอง

อย่างไร้เธอเป็นลูกโทน พ่อแม่จึงรักมาก ทุกซัมเมอร์เธอไปแคมป์ภาษาที่ต่างประเทศ ไม่ยุโรปก็อเมริกา เธอชื่นชอบประเทศเมืองหนาว

เลยหาเรื่องเที่ยวทุกซัมเมอร์ แต่พอครอบครัวถึงแตก พ่อประสบอุบัติเหตุต้องนอนเฝ้าเป็นเจ้าชายนิทรา เธอก็ไม่เคยได้ไปเที่ยวต่างประเทศอีกเลย เพราะต้องเก็บออมเงินทุกบาททุกสตางค์เป็นค่ารักษา แล้วพอพ่อเสีย จังหวะไล่ๆ กันแม่ก็ป่วยเป็นมะเร็ง เงินทองที่เหลือน้อยอยู่แล้วยิ่งร่อยหรอลงไปอีก เธอเลยตัดสินใจขายทุกอย่างที่มีเพื่อแปลงเป็นเงินค่ารักษาแม่ รวมถึงเพื่อประทังชีวิตด้วย แม่ยอมตัดใจขายบ้านหลังโตที่เธออยู่มาแต่ก่อนแต่ออกแล้วออกไปหาบ้านเช่าหลังเล็กๆ เพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย

ครอบครัวเริ่มติดลบ ไม่มีเงินจนเจือปากท้อง ตอนนั้นเธอก็คิดจะลาออกจากโรงเรียนเพื่อหางานทำ แต่แม่ขอไว้ แม่บอกว่าอย่างเดียวที่จะเหลือเป็นมรดกให้เธอได้คือการศึกษา ขอให้เธอตั้งใจเรียนจนจบอย่างน้อยปริญญาตรีก็ยิ่งดี เธอเลยฮึดสู้ ขอทุนโรงเรียน ช่วงนั้นเองที่เพื่อนๆ เริ่มตีจากไปที่ละคนสองคนกระทั่งไม่เหลือใคร มารู้ตัวอีกทีว่าข้างกายเหลือแค่พิมพีใจก็ตอนที่ทุกคนหนีหน้าไปหมดแล้ว

พิมพีใจไม่รังเกียจกับความยากจน ในขณะที่สังคมที่เธออยู่ผู้คนนับหน้าถือตากันด้วยเงินทอง ใครจนหรือขอทุนโรงเรียนจะถูกมองว่าเป็นชนชั้นสอง ยิ่งตอนแม่ป่วยระยะสุดท้าย เธอลำบากหนักมาก ช่วงนั้นไม่มีเงินเก็บ แม่จะขอเงินจากปราชญ์แต่ก็ไม่พอ เพราะนอกจากจะใช้จ่ายเป็นค่ารักษาแม่แล้ว ยังต้องใช้หนี้ที่กู้ยืมมารักษาพ่อด้วย เธอตัดสินใจหางานพาร์ทไทม์ทำ แข็งใจเรียนไปทำงานไปทั้งที่ลำบากมาก เพราะเมื่อทำงานพาร์ทไทม์ เวลานอนไม่พอ แถมไม่มีเวลาอ่านหนังสือทบทวน ถ้าไม่ได้พิมพีใจช่วยติว เธอคงไม่สามารถจบไฮสคูลพร้อมเพื่อนๆ ได้

ตอนนี้เธอสอบสัมภาษณ์และรายงานตัวเข้าเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว ตั้งใจจะทำงานพาร์ทไทม์ต่อไป แต่ถ้าค่าใช้จ่ายไม่พอ เธอกะขอทุนมหาวิทยาลัยหรือไม่ก็กู้กองทุนเล่าเรียน เธอไม่ได้หวาดหวั่นกับ

อนาคตที่ยังมาไม่ถึง คิดว่าเป็นความท้าทาย เปรียบไปเหมือนกับ การพาตัวเองเข้าไปในชีวิตของปรานธร

เธอไม่รู้ว่าเริ่มต้นรักหนุ่มใหญ่คนนั้นเมื่อไร บางทีอาจเริ่มจาก สามปีก่อนที่แม่ป่วยหนักแล้วเริ่มเพื่อถึงปรานธร หรือไม่อาจย้อนไป ไกลกว่านั้นเมื่อสมัยเด็กๆ เวลาพ่อแม่มาทะเล่าเรื่องสมัยก่อน พ่อมักบ่น น้อยใจที่แม่ยังไม่ลืมคนรักเก่า พ่อรู้สึกเป็นปมด้อยที่ตัวเองแก่กว่าแม่ มาก ท่านชอบพูดบ่อยๆ ว่าคนแก่ครวพ่อหรือจะสู้คนหนุ่มๆ ได้ ฟัง พ่อบ่อยเข้าเธอเลยเอาไปถามแม่ สมัยนั้นเพิ่งจะสี่ห้าขวบ แหวตาแม่ เป็นประกายเวลาพูดถึงเขา ตอนนั้นเธอไม่เข้าใจ แล้วจากนั้นแม่ก็พูด ถึงเขาบ่อยๆ โดยที่ไม่ต้องอาศัยการกระตุ้นใดๆ อีก

ตอนเด็กๆ เธอฟังแล้วไม่กล้าเอาไปเล่าให้พ่อฟังต่อ เพราะกลัว พ่อเสียใจ เธออยู่กับเรื่องราวของปรานธรมาเป็นสิบปี กระทั่งวันที่แม่ ป่วยหนัก บอกให้เธอไปขอเงินจากปรานธรเพราะเห็นว่าเธอรับภาระ คนเดียวไม่ไหวอีกแล้ว นั่นเป็นที่มาที่เธอเริ่มเชิร์ชหาข้อมูลทาง อินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับผู้ชายที่ชื่อปรานธร แล้วก็พบว่าเขาเป็นผู้ชายที่ รวยลำดับต้นๆ ของฟ้าเมืองไทย เป็นหนุ่มสำราญและเป็นเพลย์บอย ที่ข้างกายไม่เคยขาดสาวๆ เธอแอบเหน็บเขาว่าเป็นผู้ชายบ้ากาม

เธอเริ่มศึกษาข้อมูลเขา รู้ว่าเขาชอบผู้หญิงที่ซ่าของเรื่องเพศ นั่น เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เธอเริ่มศึกษาว่าเซ็กส์คืออะไร และจะทำอย่างไร ให้ผู้ชายอย่างเขาพึงใจ เธอเคยอ่านบทสัมภาษณ์ ปรานธรบอกว่าถึง เขาจะเจ้าชู้แค่ไหน แต่เขาจะไม่ขึ้นเตียงกับเด็กสาว ผู้หญิงอายุน้อย สุดที่เขาคบหาอยู่ในตอนนี้คือนางแบบวัยยี่สิบสี่ นั่นคือ มิญชญา

เธอสืบค้นข้อมูลเขา กระทั่งรู้ว่าเขาเรียนที่ไหนในสมัยมัธยมและ อุดมศึกษา ก่อนจะไปต่อเมืองนอก หรือปัจจุบันคบหากับใคร รู้กระทั่ง น้ำหนัก ส่วนสูง งานอดิเรก อาหาร และสิ่งที่เขาชอบ แต่การท่องไปใน โลกของเขาเหมือนดาบสองคม ยิ่งศึกษา เธอก็ยิ่งหลงใหลคลั่งใคล้เขา

ยิ่งตระหนักว่าเขาเป็นผู้ชายชวนฝัน แต่ในขณะที่เดียวกันก็อันตราย รู้อยู่เหมือนกันว่าเธอกำลังเล่นกับไฟ เพราะผู้ชายอย่างเขาไม่มีทางหยุดที่ผู้หญิงคนไหน เขาเหมือนพรานล่าเนื้อที่สนุกกับการไล่ล่า แต่ไม่คิดลงหลักปักฐานกับใคร เธอถามตัวเองว่าพร้อมไหมถ้าจะตกเป็นของเล่นแค่ชั่วคราวชั่วครวญ คำตอบที่ได้กลับมาคือ เธอพร้อมจะเสี่ยงเมื่อมั่นใจว่าพร้อมรับชะตากรรมหากพ่ายแพ้หมดท่า อย่างร้ายสุดเธอก็จะได้มีช่วงเวลาดีๆ กับผู้ชายในฝัน แต่หากโชคดี เธออาจได้หัวใจเขามาครอง

จากนั้นเธอเริ่มศึกษาข้อมูลเชิงลึกกว่านั้น เธอพบว่าเชิร์ชเป็นทั้งจุดแข็งและจุดอ่อนของเขา เธอจึงคิดใช้เรื่องนี้ในการเข้าหาเขา โดยเริ่มบ่มเพาะประสบการณ์ด้านนี้เมื่อสามปีก่อน บอกตัวเองให้ทำตัวให้ชินกับเรื่องอย่างว่า ทั้งที่แรกเริ่มเป็นอะไรที่น่าอับอายขายหน้า

เธอเริ่มจากหาหนังสือปลุกใจเสื่อปามาอ่าน เชิร์ชอินเทอร์เน็ท หากลิปมาดู และขั้นตอนสุดท้ายคือชวนพิมพ์ใจทดลองกันจริงๆ เมื่อคิดว่าตัวเองเจนสังเวียน เธอก็เริ่มเข้าหาปรานธอีกครั้ง พยายามสร้างภาพให้เขาเห็นว่าเธอมีประสบการณ์ซ้ำของ สามารถปรนเปรอให้มีความสุขแบบเต็มใจได้ และนั่นเป็นที่มาที่เธอพาตัวเองไปหาเขาอีกครั้งเมื่อสามวันก่อนพร้อมกับเสนอตัวให้เขา

เธอเชื่อว่าต้องเข้าหาเขาด้วยวิธีพิเศษหรือแปลกพิสดารเท่านั้น ถึงจะทำให้เขาสนใจและจดจำเธอได้ และคิดว่าแผนการนี้ได้ผล เพราะเขามีท่าทีแปลกๆ เมื่ออยู่กับเธอ เขามักหน้าแดง ขวยเขินบ่อยๆ เมื่อเธอแสร้งพูดทะเล่ดั่งดั่ง ทั้งที่คิดว่าเขาเจนเรื่องอย่างว่า ไม่น่าจะหน้าบวม แต่เอาเข้าจริงปรานธกลับขี้อายกับการพูดจาหยาบโลนสองแง่สองง่ามของเธอ เธอเลยยิ่งสนุกที่ได้แกล้งเขา ชอบดูเวลาที่เขาเขิน เป็นอะไรที่ซัดกันดี ผู้ชายตัวโตที่เจนเรื่องเพศ แต่กลับหน้าแดงง่ายๆ เมื่อถูกแซวเรื่องอย่างว่า

ยิ่งมองเขาเธอก็ยิ่งตกหลุมรัก เธอสามารถจ้องเขาได้ทั้งวันไม่รู้เบื่อ ตามต้อเขาทั้งที่ไม่ใช่วิสัยเธอที่จะวิ่งตามผู้ชายคนไหน เธอเดินหน้าตามแผนด้วยการอ้างเรื่องติดหนี้สี่ล้าน ตามด้วยการคืนห้องเช่า แล้วชนเสื้อผ้าไปอยู่กับเขา ถ้าพ่อแม่ยังอยู่และรู้เรื่องนี้ คงเป็นลมล้มพับไปแล้วกับความแค้นและความกล้าก้ำก๋นของเธอ...

“ถ้าเธอยื่นกรานจะทำงานพาร์ตไทม์ต่อ ฉันก็ไม่อยากให้ทำที่นี่” พิมพีใจขอตรงๆ

“เพราะอะไร”

“ธรรทำอยู่ที่นี่”

“เกี่ยวอะไรกับธรร อีกอย่างฉันทำของฉันก่อน ธรรมาทีหลัง”

ธรรเป็นเพื่อนโรงเรียนเดียวกับพวกเธอ แต่ต่างห้องกัน เขาย้ายมาเรียนเทอมสองเมื่อสองปีก่อน นัยว่าทำตัวเกกมะเหรกเกเรสมัยเรียนอยู่ที่อเมริกา พ่อแม่เลยเรียกตัวกลับไทย ให้มาเรียนที่โรงเรียนนานาชาติในไทย ตอนเจอธรรครั้งแรก เขาแกล้งเธอสารพัด ทั้งเปิดกระโปรง เอาสบู่เสียดใส่กระเป๋าดูที่ใต้พิมพีใจช่วยไว้ หลายครั้งเข้า พิมพีใจทนไม่ได้เลยทำชกต่อยกับธรร ฝ่ายนั้นจึงซาเรื่องแกล้งเธอไปได้บ้าง เรียกว่าระหว่างธรรกับพิมพีใจเหมือนเป็นไม้เบื่อไม้เมากัน แต่ตอนหลังทำที่ธรรเปลี่ยนไป พอรู้ว่าเธอไม่มีพ่อแม่ หน้าซำยังลำบากจนต้องขอรุ่นเรียน เขาก็หันมาทำดี ไม่เคยแกล้งเธออีกเลย แถมยังขอให้พี่ชายช่วยรับอุปการะเธอด้วย แต่ตอนนั้นเธอปฏิเสธไป

“ธรรชอบเธอ มันตามจับเธอ ใครๆ ก็ดูออก”

“แล้วเป็นความผิดของฉันหรือ”

“ไม่ แต่ถึงไม่ใช่ ฉันก็ไม่อยากให้เธอเปิดโอกาสให้มัน”

“แล้วฉันเปิดที่ไหน”

“ทำงานด้วยกันก็ต้องสนิทกัน แล้วหมอนั่นก็จ้องหาโอกาสอยู่”

“โอเคฉันเข้าใจความปรารถนาดีของเธอ แต่ช่วยเย็นเย็นหน่อย

เถอะว่าที่เข้าไปทั้งหมดนี้ไม่เกี่ยวกับหึงหวงใช้ไหม”

“แล้วฉันไม่มีสิทธิ์ไง”

“ฉันว่าฉันเคลียร์เรื่องนี้ไปแล้วนะ เธอไม่มีสิทธิ์หึงฉัน เราไม่ได้เป็นแฟนกัน เราเป็นเพื่อนกัน เธอเป็นเพื่อนรัก เป็นเพื่อนสนิทคนเดียวของฉัน”

“เราขึ้นสวรรค์ด้วยกันขนาดนั้นแล้ว เธอยังจะว่าแค่เพื่อนอีกหรือ ถ้ามั่นใจเถอะ เคยมีใครให้ความสุขเธอเหมือนที่ฉันให้ไหม”

ลลิตารีบถลาเอามือไปอุดปากเพื่อน เหลียวซ้ายแลขวาเล็กน้อย กลัวว่าจะมีใครมาได้ยิน “จะบ้าหรือไง มาพูดอะไรตรงนี้”

“ก็มันเรื่องจริง เรามีอะไรกันแล้ว เธอเป็นแฟนฉันนะลลิต” พิมพีใจยื่นมือปลางจูบฝ่ามือ

ลลิตารีบกระซอกมือกลับ ถอยกลับมานั่งตัวตรง ผ่อนลมหายใจฟรีดใหญ่ การมีอะไรด้วยกันที่พิมพีใจว่า คือการใช้นิ้วกับปาก

พิมพีใจเป็นทอมที่หน้าตาหล่อมาก แสบดูไม่ออกกว่าเป็นผู้หญิง ถ้าไม่เปลื้องผ้า เพราะแม้แต่เสียงก็ยังห้าวเกินตัว เธอรู้จักกับพิมพีใจ ตั้งแต่เกรดเจ็ด แล้วนับแต่นั้นก็ตัวติดกันยังกับกะละแม บางทีการที่เธอเลือกพิมพีใจเป็นครูสอนประสบการณ์ทางเพศอาจเป็นความผิดพลาดเพราะทำให้อีกฝ่ายดูว่าเธอเป็นแฟน ทั้งที่ไม่มี ความหมายอะไร มากไปกว่าเป็นตัวแทนของปรารถนา เธอไม่กล้าลองกับผู้ชายจริงๆ กลัวปัญหาสารพัดตามมาถึงได้เลือกพิมพีใจ แต่ตอนนี้เธอเสียใจที่ตัดสินใจผิดพลาด

ลลิตาทำท่าจะแย้ง แต่ไม่ทันได้เอ่ยปากก็มีชอปปเปอร์ราคาแพง พุ่งมาจอดหน้าร้าน คนที่สวมชุดหนังสีดำอย่างเท่โดยมีรถราธรซ้อนท้าย ก่อนจะตัวดขาลงจากรถ ถอดหมวกกันน็อกส่งให้คนขี่ เธอจ้องคนขี่ซึ่งตอนนี้ถอดหมวกกันน็อก อวดไบหน้าหล่อเหลาคมสัน น่าจะอยู่ในวัยสามสิบต้นๆ

“พี่ชายจริงนี่แหละจริงๆ” พิมพีใจพึมพำ

“คนนี่หรือที่พี่ชัญชอบ”

“ใครบอก คนนี่ว่าที่พี่เขยฉัน คนที่พี่ชัญชอบคือคุณปราวณธร ซีอีโอไมเนอร์ พี่ชายคนโตของธรรตต่างหาก”

“ฮะ!...อะไรวะ” ลลิตาตกใจแทบตกเก้าอี้ หันขวับมองเพื่อน ไปหน้าเผือดสี

“ทำไมต้องทำหน้าตกใจแบบนั้น”

“เก๊าะ...ฉันไม่เคยรู้ว่าคุณปราวณธรเป็นพี่ชายจริง”

“เธอรู้จักเขาด้วยหรือ”

ลลิตาอึกอ๊ก หน้าแดง “ก็...เขาดังออก เป็นข่าวทางทีวีบ่อยๆ”

พิมพีใจพยักหน้ารับรู้ “ธรรกับคุณปราวณธรเป็นพี่น้องคนละแม่ คุณปราวณธรเป็นลูกเมียหลวง ส่วนธรรกับพี่บุตรีเป็นลูกเมียน้อย ความที่พ่อของคุณปราวณธรรู้สึกผิดกับลูกเมีย เลยไม่กล้าให้ธรรกับพี่บุตรีใช้นามสกุลตัวเอง ทั้งคู่เลยต้องใช้นามสกุลแม่ เหตุนี้เองต่างแม่กับคุณปราวณธรถึงมีนามสกุลไม่เหมือนกัน และเพราะเหตุนี้เองเหมือนกันที่ทำให้ธรรมันนอยด์หนัก ถึงกับฟาดวงฟาดวงก่อเหตุสารพัดตอนที่อยู่อเมริกาจนต้องถูกเรียกตัวกลับ หมอนี่ต้องการเรียกร้องความสนใจจากพี่ชาย ต้องการประท้วงที่พ่อรักลูกไม่เท่ากัน น่ารังเกียจซะมัด ทั้งที่ตัวเองเป็นแค่ลูกเมียน้อย แม่ก็เป็นแค่เด็กรับใช้ในบ้าน กลับทำตัวไฝสูงตีเสมอพี่ชาย”

“พอแม่คุณปราวณธรเสีย พ่อเขาถึงอุ้มชูเมียน้อยพาออกสังคมนาเซ่ใหม่” ลลิตาถามอย่างพอดะอะไรๆ ได้

“ประมาณนั้นแหละ ธรรถึงได้กลับมากว้างได้ไง แต่ยังไงพ่อธรรก็เกรงใจคุณปราวณธรรอยู่มาก ยังไม่กล้าให้ใช้นามสกุลตัวเอง แถมเวลาจะตัดสินใจอะไร ยังต้องถามความเห็นลูกชายคนโตก่อน อย่างตอนที่พี่บุตรีจะได้ขึ้นมาเป็นผู้จัดการ พ่อเขายังต้องถามความเห็นคุณปราวณ-

ธรร พอเขาโอเค พอเขาถึงทำเรื่องเข้าบอร์ด”

“คุณเธอรู้เรื่องครอบครัวธรรดิเนะ”

“ไม่แปลก หมอเนี่ยจับเธออยู่ ฉันก็ต้องสนใจเป็นธรรมดา”

ลลิตาเหลือบมองไปทางคนทั้งคู่ที่ยังพูดคุยอยู่ข้างรถซอปเปอร์ เธอยังคงอึ้งด้วยความคาดไม่ถึงว่าโลกจะกลมขนาดนี้ ไม่คิดว่าจะเจอจุดใต้ตำตอเข้าอย่างจัง วุบหนึ่งรู้สึกไม่สบายใจแปลกๆ มีอะไรบางอย่างรบกวนใจเธอ แต่เธอตอบไม่ได้ว่าคืออะไร

“ป้าว่าจะไรนะ” ปราณธรรถามย้า

“ป้าบอกว่าแม่นั้นไม่อยู่ในห้องแล้วคะ ป้ารอจนเจ็ดโมง เอะใจเลยลองเข้าไปเคาะประตู ปรากฏว่าอันตรายหายไปแล้ว”

ปราณธรรอึ้ง “เสื้อผ้าละยังอยู่มั๊ย”

“อยู่ค่ะ นี่คุณปราณคิดอะไรอยู่คะ คิดว่าป้าจะเป็นนางยักษ์ใจร้ายกลั่นแกล้งลูกแกะจนเด็กนั้นอยู่ไม่ได้ ต้องหอบผ้าหนีออกจากบ้านอย่างงั้นหรือคะ” ราไฟคอแข็ง

ปราณธรรยิ้มแหๆ “ไม่ได้หมายความว่าอย่างงั้น แค่เห็นว่าป้ากับลลิตาไม่กินเส้นกัน”

ราไฟตวัดตาค้อน “ก็เลยจะแกล้งให้อยู่ไม่ได้งั้นสิคะ ไม่ใช่หรอกค่ะ ถึงป้าอยากไล่เด็กนั้นให้พ้นบ้านนี้แค่ไหน แต่ก็รู้ว่าเป็นเด็กโปรดของคุณปราณ ป้าไม่กล้าห rokok ค่ะ ยืนยันว่าป้าไม่ได้แกล้งจนเด็กนั้นอยู่ไม่ได้ คุณปราณไม่ต้องห่วงห rokok ค่ะ เดี่ยวเด็กนั้นก็กลับมาเอง วันเสาร์แบบนี้แม่นั้นคงออกไปทะเลนอนๆ เกี่ยวกับเพื่อน เย็นๆ คงกลับ”

ปราณธรรหน้าแดง “แก้ความเข้าใจกันก่อนนะ ลลิตาไม่ได้เป็นเด็กโปรดของผม”

“หรือคะ ใครแต่ก็ไม่ได้นี่คะ ขนาดเป็นเด็กไร้หวนอนปลายเท้า คุณปราณยังจะให้มาร่วมโต๊ะ”

“ผมบอกป้าไปแล้ว เธอไม่ใช่เด็กไร้หัวนอนปลายเท้า เธอเป็นลูกสาวของลักษณะ”

“แม่ลูกต่างกันลิบลับ คุณลักษณะเรียบร้อยเป็นผ้าพับไว้ แต่แม่นี้ยังกะหลุดมาจากคนละโลก”

สมัยเรียนปริญญาตรี ปรากฏธรรคคบหากับลักษณะอยู่ในสายตา รับรู้ของผู้ใหญ่ตลอด ปรากฏธรรพาลักษณะมารับประทานข้าวที่บ้าน เลยเป็นที่รู้จักของเธอไปด้วย ทุกคนรักใคร่เอ็นดูลักษณะด้วยว่าเป็นเด็กเรียบร้อยอ่อนหวาน ถ่อมตัว มีสัมมาคารวะ ที่สำคัญไม่ก้าวก่ายแก่แดด

ปรากฏธรรพฟังแล้วอดยิ้มขำไม่ได้ พยายามตีหน้าเคร่ง “ป้ารำไพ ไม่มีเบอร์โทร. ลลิตาเลยหรือ”

รำไพจ้องหน้านายหนุ่มยังกับเห็นหางงอกออกจากหัว “คนที่ควรมีโซ่ป้าหรือคะ ป้าจะมีเบอร์แม่นั้นไปทำไม”

ปรากฏธรรพะงัก รำไพพูดคำก็เห็นบลลิตาคำ เขาเห็นว่าคุยไปก็ไร้ประโยชน์เลยโบกมือได้ “ป้าไปเถอะ ผมไม่มีอะไรแล้ว เดี่ยวผมจะกินอาหารเข้าละ”

“ถ้าเด็กรุ่นกลับมา ป้าจะบอกให้มาหาคุณปรานที่นี้คะ”

“ผมว่าจะเข้าโรงแรม คงกลับบ้านดี”

“จ้ะป้าจะบอกให้แม่นั้นมาหาคุณปรานทันทีที่คุณปรานกลับมาแล้วกันคะ”

ปรากฏธรรพยกหน้า เขาหันมาจัดการมือเข้าตรงหน้า ลลิตาไปไหนกันตั้งแต่เช้า วานขึ้นเขาเองก็ละเลยที่จะถามไถ่ความเป็นไปของเธอ ไม่แม้แต่จะขอเบอร์โทรศัพทืไว้

4

“คุณเรียกหาหนูหรือคะ”

ปราณธรซึ่งกำลังคิดอะไรอยู่เพลินๆ นอนหงาย ภายเหยียดยาวไปตามความยาวของแพยางกลางสระ เหลียวมามองเมื่อได้ยินเสียงเรียก พลันที่เห็นว่าเป็นลลิตา เขาตกใจเฉลอปีกกายหนีด้วยว่านุ่งกางเกงตัวเดียว เลยเกิดเสียงตุ้มใหญ่ตามด้วยน้ำกระเพื่อมเป็นวงกว้าง

ปราณธรส่ายหน้า เด็กสาวหัวเราะอย่างขบขัน

“ขอโทษที่ทำให้ตกใจค่ะ”

ปราณธรเหลียวมองอย่างเข้เขี้ยวเคี้ยวฟัน ปากบอกว่าขอโทษ แต่สีหน้าคนพูดกลับยิ้มละไม แล้วหัวใจเขาก็แทบหล่นลงตาตุ่มเมื่อเห็นว่าเธอนั่งยองๆ อยู่ริมสระ กระโปรงถกเหนือต้นขา เห็นกางเกงในสีดำตัดกับขาขาวนวลเนียนผุดผาด ปราณธรเหมินหลบ หัวใจเต้นไม่เป็นสำ หน้าแดงระเรื่อ

“เธอเข้ามาทำไม ไม่รู้หรือว่าเป็นเขตหวงห้าม ไม่มีใครเข้ามาได้ทั้งนั้นถ้าฉันไม่เรียก” ปราณธรหันข้างคุย ไม่กล้ามองตรงๆ เลยไม่เห็นแววตาพราวระริกของลลิตา เด็กสาวกว่นประสาทได้ดีแท้ วันนี้ทั้งวันเขาไม่มีสมาธิเดินตรวจตราโรงแรม ก็ด้วยนวลเนื้อกลางลำตัวที่ขาวผุดผาดเป็นของใยนั่นละ ด้วยว่าใจคอยแต่กระหวัดนึกถึงภาพ

วันก่อน เขาเลยกลับบ้านแต่หัววัน

“ก็คุณเรียกหนูไม่ใช่หรือ บ้ารำไพบอกว่ากลับมาถึงบ้านให้รีบมาหาคุณ”

“ก็ใช่ แต่ไม่ใช่ที่นี้ เห็นอยู่ชั้นนุ่งผ้าไม่เรียบร้อย ไปรอที่ห้องรับแขก ดีวชั้นตามไป”

“กางเกงว้ายน้ำนี่เขาเรียกว่าไม่เรียบร้อยหรือคะ หนูเพิ่งรู้ว่าเวลาลงน้ำ เขาให้ลงทิ้งชุดอย่างนี้”

เสียงตูดตึงขึ้นทันทีที่เธอพูดจบ เขาเหลียวขวับไปมองอย่างตกใจ ลลิตาทิ้งตัวลงสระและกำลังว้ายตรงเข้ามา แรงต้านจากน้ำทำให้กระโปรงพันรอบต้นขาจนร่นขึ้นมาถึงเอว เห็นแก้มก้นที่โผล่พ้นกางเกงใน ต้นขาเรียวยาวขาวผุดผาดกำลังตีขาว้ายเข้ามา เห็นได้ชัดว่าขาวอมชมพูด้วยเลือดผาด

“เธอนี้กวนประสาทดีแท้” ปราณธรพูดอย่างใจคิด เด็กสาวใช้มือตีน้าวรอบตัวเขาไม่ต่างจากมัจฉา ก่อนพลิกตัวนอนหงาย และขยับวงล้อมโกลีเข้ามาทุกขณะ

ใจเขาเต้นแรง เซ็ตขาบบางจ้อยตอนนี้ชุ่มน้ำ เห็นทะลุไปถึงไหนๆ จนเห็นบราเซียร์ลายลูกไม้น่ารัก ใจกระหวัดนึกไปถึงบราเซียร์ที่เขายังเก็บไว้ในลิ้นชักข้างหัวเตียงในห้องนอน ปราณธรยกมือแตะะจุ่มก ล้วงว่าเลือดกำเดาจะพุ่งจริงๆ

“ขึ้นจากสระไปซะ เธอแต่งตัวไม่เรียบร้อยนะ” ขณะที่พูดปลายเท้าเรียวเล็กขาวนวลเนียนกำลังตีขาโกลีออกเขา

พระเจ้า...แค่เห็นเท้าเปลือยของลลิตา เขาก็เกิดอารมณ์ นื่องชายเขาครัศเคร่งจนปวดหนีบ อยากสำเร็จโทษตัวเอง แต่ต้องไม่ใช่ต่อหน้าแม่ตัวแสบ

“สรุปเอาไป นุ่งกางเกงตัวเดียวก็ว่าไม่เรียบร้อย นุ่งทิ้งชุดก็ว่าไม่เรียบร้อยอีก”

ปรารถนารักดีพันกรอบ พุดเสียงต่ำแทบไม่ลอดไผ่พิน “อย่ายั่ว
โทสะฉันให้มากนัก ฉันมีขีดจำกัดในความอดทน”

ไม่ใช่โทสะ แต่เป็นความอดทนที่จะไม่คว่ำแม่ตัวยุงมาบดขยี้ได้
น้ำ ลลิตาพลิกตัวลอยคอ แรงดันของน้ำดันกระโปรงขึ้นมาปิดหน้า เธอ
ต้องคอยกดลง นี่แม่ตัวแสบคิดว่ากำลังเล่นระบำได้น้ำอยู่รึไง เขามอง
ผ้าน้ำที่กำลังหมุนวนรอบตัว คราใดที่แรงกระเพื่อมจากการตีน้ำลดลง
เขาก็เห็นบราเซียร์ลายลูกไม้และกางเกงใน คงไม่ต่างจากเธอที่เห็น
กางเกงว่ายน้ำตัวเดียวของเธอ ซึ่งตอนนี้มีบางอย่างกำลังขยายขนาด
ได้ที่

เขาต้องการลลิตามากชนิดที่ไม่เคยต้องการใครมากเท่าครั้งนี้
มาก่อน แม้กับลักษณาเขายังอดเปรี้ยวไว้กินหวานได้ แม้ต้องรอนาน
จนกินแล้ว เขาก็ยังไม่ทรมานเท่าครั้งนี้ บางทีอาจเพราะตระหนักชัด
แจ้งว่าอาหารไอชะอยู่ตรงหน้า แต่ไม่อาจแตะต้องได้ด้วยว่าเป็นของ
ต้องห้าม

ลลิตาอ่อนครวญลูก แกมเป็นลูกสาวของอดีตคนรักซึ่งเปรียบ
ไม่ต่างจากลูกสาวเขา เขาไม่อาจล่อลวงเธอขึ้นเตียงแม้ว่าเธอเป็นฝ่าย
เสนอและเต็มใจเอง ฉะนั้นยิ่งสะกดใจ เลยยิ่งกลายเป็นความต้องการ
และความทรมานรวดร้าว

“คุณเป็นผู้ชายที่ปากกับใจไม่ตรงกันที่สุดรึมัย คุณต้องการหนู
แต่คุณปากแข็ง”

ลลิตาเหลือบมองประจักษ์พยานเบื้องล่าง แล้วเลื่อนสายตา
สบตาเขา ทั้งสายตาอ้อยอิ่งมากด้วยความหมายราวกับสาวเจนเซ็กซี่
ปรารถนารบครามแน่น เมินหน้า

“อย่ามองฉันด้วยสายตานั่นลลิตา” เขากัดฟัน เธอกำลังส่ง
สายตาเชิญชวนและปัญหาอยู่ที่เขารักไบเบอหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรานั้น รัก
แววตาใสๆ ที่กำลังจ้องมองมาอย่างเปิดเผยความมู้สึก

“แบบนี้มันจะแบบไหนคะ”

สวรรค์...ลลิตาไปเลียนเสียงเข็มนาฬิกาที่นั่นมาจากไหน เธอทำให้เขานึกถึงลูกแมวตัวสวาทที่กำลังตัวดิ้นรนให้สู้รักหลังเสร็จกิจ

“แบบที่เธอทำอยู่นั้นแหละ” เสียงปรารถนาดุจดัง แต่กลับแหบพร่าอย่างยากจะควบคุม เขาบดกรามอย่างไม่พอใจตัวเอง

“คุณต้องการหนู คุณจะปฏิเสธตัวเองไปทำไม”

“อย่าสู้รู้กับเรื่องคนอื่นไปหน่อยเลย เธอยังเด็กเกินกว่าจะมาทำตัวก้ำกั้นแบบนี้”

“แบบนี้ยังเด็กมั๊ย”

ปรารถนาสะดุ้งเมื่อเธอพุ่งตัวเข้ามา เธอจับมือเขา คงกะเล่นพิเรนทร์แต่พลาดด้วยเท้ายังไม่ถึงพื้น เลยเสียหลักหน้าคะมำ เขารีบเอื้อมมือไปคว้าเอวช่วยพยุง แต่เด็กสาวกลับโผล่เข้าอ้อมแขนกว้างแล้วยึดตัวขึ้นโอบรัดรอบคอเพื่อเป็นหลักยึด สองขาเกี่ยวกระหวัดรอบเอว เขา ปรารถนาหน้าแดงก่ำกับทำลึงอ้อมแดง เธอคงไม่ตั้งใจ แต่การที่น้องสาวเธอบดเบียดกายเขาก็ยากที่จะทำให้ลืมเลือนความจริงข้อนี้

“เธอจะทำอะไร” ปรารถนากระซิบถามดูๆ จ้องใบหน้าเยาว์วัยที่ห่างแคคืบ ไกลกระทั่งเขาเห็นเงาตัวเองเล็กกระจิดเดียวในดวงตาสีนิล

แล้วพลันปรารถนาก็ใจเต้นแรง ครางอ้ออิ่งในใจ ถามตัวเองว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร เป็นไปได้อย่างไรที่ลลิตาจะรักเขาในเมื่อเธอแทบไม่รู้จักเขา อย่าว่าแต่รู้จัก เจอหน้ากันยังไม่ถึงสามครั้งแล้วเธอจะรักเขาได้อย่างไร

ปรารถนาถามตัวเองกลับไปกลับมาอย่างตกใจแถมคาดไม่ถึง จ้องไปในดวงตาสีนิลอย่างงงๆ แต่ประจักษ์พยานตรงหน้าทำให้เขาต้องยอมรับความจริง

ลลิตารักเขา แวดตาที่เห็นไม่ใช่การเสแสร้ง เขาผ่านผู้หญิงมา

มากพอจึงอ่านสายตาคู่นี้ได้ไม่ยาก แถมเธอไม่ประสีประสาจึงซ่อนความรู้สึกไม่เก่ง เหลือแค่ความรู้สึกที่เห็นจะแคว่วบบบชั่วครึ่งชั่วคราว ไม่ต่างจากการหลงไหลได้ปลื้มดาราสักคน หรือว่าจะเป็นความรู้สึกลึกซึ้งจริงจัง เขายังหาคำตอบไม่ได้

ลลิตาไม่ตอบ แต่ใช้มือทั้งสองข้างกอดบ่าเขาเพื่อดันตัวเองขึ้นสูง หน้าอกแตะสัมผัสผืนครูดไปตามแผงอกเปลือยที่เต็มไปด้วยไรขนอ่อนๆ ได้น้ำ กระทั่งโผล่พ้นเหนือศีรษะเขา ไบหน้าหล่อเหลาแดงจัดด้วยความขัดเขินจากกิริยาแนบชิด ลลิตาจ้องเขาไม่เคลาดสายตา ซ่อนความเคอะเขินอย่างมิดชิด

ปราณธรยกมือโอบรัดเอวเธอโดยอัตโนมัติเพื่อช่วยประคอง แวดตาเขาฉายคำถาม “แม่ตัวแสบจะทำอะไร” เขากัดฟันถาม

ลลิตาวางศอกทั้งสองข้างลงบนบ่าเขา กวาดตามองทั่วไบหน้าหล่อเหลาปานเทพบุตรอย่างหลงไหลคลั่งไคล้ซึ่งตอนนี้งำลังเฝ้ามองเธอด้วยความรู้สึกจนงงาย จมูกโด่งรับกับริมฝีปากอ้อมได้รูปสวยราวอิสตรี เธอชอบไบหน้าและรูปร่างเขา โดยเฉพาะกลิ่นแขนเป็นมัดๆ ที่กำลังโอบรัดรอบกาย

ปราณธรอึ้งกับสายตาลลิตา เขาเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ เชิงถาม เธอกวาดตามองแล้วหยุดที่ปาก ซีพจรลำคอเต้นตุ้บๆ ก่อนกลืนน้ำลาย เขาอึ้งกับกิริยานั้นของเธอ กลืนหายใจรอคอยโดยไม่รู้ตัว ไม่ที่อึดใจ ความสงสัยของเขาก็สิ้นสุดลงเมื่อลลิตาก้มหน้าลงมา ริมฝีปากจิ้มลิ้มแตะปากเขาแผ่วเบาจนแนบสนิท ก่อนค่อยๆ เพิ่มแรงกดกระชับจนกลายเป็นการบดขยี้ เขาแหงนหน้ารับจูบเธอ เด็กสาวจงใจทิ้งน้ำหนักทั้งตัวลงมาที่เขาจนเขารู้สึกได้ถึงทรวงอกอวบอัดที่กำลังบดเปียดตัวปราณธรคราง ยากจะแยกแยะว่าไม่ถูกใจหรือสุขสมกันแน่

อย่างไม่รู้ตัวเขากอดกระชับเอวบางแน่นขึ้น เอวเธอบางและคอดกิ่วจนแขนเขาโอบได้เกือบมิด เขาขยับมือหนีวเนี่ยอยู่แถวๆ แก้มกัน

กระป๋องรัตรึงเหนียว เปิดโอกาสให้เขาจูบไล่ได้สะดวก เขาสอดมือเข้าไปในกางเกงใน บีบเคล้นแก้มกันนุ่มเนียนมือ แล้วครางอย่างถูกใจ

“จูบตอบสิคนบ้า” น้ำเสียงลลิตาดุตัน หงุดหงิด

เมื่อเขายังเฉยไม่จูบตอบ เธอก็ใช้ฟันคมๆ จับกลีบปากล่าง ปรากฏธรรมชาติดูง

“อ้าปากสิ” ลลิตาสั่งด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

แม่ตัวดีดูเอาเรื่อง ปรากฏธรรมชาติอย่างช้าๆ เผยอริมฝีปากให้เล็กน้อย ปลายลิ้นเล็กร้อนๆ จึงสอดเข้ามาเกี่ยวกระหวัดกับลิ้นเขา ปรากฏคราง ลลิตาให้รสชาติหวานล้ำไม่ต่างจากน้ำผึ้งเดือนห้า เขาเผลอบดขยี้ริมฝีปากนุ่มตอบอยู่อึดใจ แต่พอนึกได้ก็ชะงัก รีบดันตัวเองออกห่าง พยายามสะกดกลั้นก่อนที่ทุกอย่างจะเลยเถิด

“ทำไม...” น้ำเสียงเด็กสาวเบาหวิว แหวดตาคิดหวัง มึนงง ไม่เข้าใจ

ปรากฏธรรมชาติตามองทั่วไปหน้าจิ้มลิ้ม เขาอยากจูบไล่ความผิดหวังออกจากดวงตาคู่สวย แต่ก็ทำไม่ได้ เขาควรหยุดตัวเองตอนที่ยังพอหักห้ามใจได้

ชายหนุ่มลคร่างที่เบาหวิวราววัตถุไร้น้ำหนักลงบนพื้นสระ “ฉันบอกไปแล้ว ฉันไม่พิศมัยเด็กๆ แล้วจูบของเธอแสนจี๊ดซี้ด ไม่เป็นสับปะรด” พุดพลาวงวางมือลงบนศีรษะทวย ลำทับว่า “รีบขึ้นจากสระแล้วไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ไปรอฉันที่ห้องรับแขก”

กล่าวจบก็ว่ายน้ำผละห่างจากเด็กสาว ยันตัวเองขึ้นจากสระคว้าผ้าขนหนูบนเก้าอี้บนอาบแดดมาพันรอบเอวหลวมๆ แล้วเดินเข้าไปในบ้าน ทิ้งลลิตาที่อ้าปากค้างมองตามอย่างไม่เข้าใจไว้ข้างหลัง บอกตัวเองว่าแบบนี้ดีแล้ว ขึ้นปล่อยตัวเองให้เลยเถิดไปกว่านี้ เขาเป็นได้ทำลายความตั้งใจ ไม่สำเร็จโทษตัวเองก็สำเร็จโทษเด็กสาวกลางสระน้ำนี่ละ

“คนซี้ซลาด” ลลิตาพิมพ์แล้วตวัดมือปาดผิวน้ำอย่างชัดเจน น้ำกระเพื่อมเป็นวงกว้าง แล้วทิ้งตัวนอนหงาย น้ำกระเพื่อมอีกรอบในจังหวะเดียวกับที่ร่างจมลงไปใต้อ่าง ก่อนค่อยๆ ลอยขึ้นเหนือผิวน้ำ รวากับวัตถุใต้น้ำหนัก เธอใช้ฝ่ามือและปลายเท้าตีน้ำพยุงตัว ตามองห้องฟ้าที่เริ่มสลัว เรื่องอะไรจะขึ้นจากสระ วายน้ำเล่นสบายใจออก แถมรอบสระเต็มไปด้วยไม้ยืนต้นหลบสายตาคอนกายนอกได้ดี

คิดถึงวัยเยาว์ เธอชอบว่ายน้ำ สมัยที่ยังอยู่บ้านหลังโตมีสระ วายน้ำแถมด้วยสปาน้ำวนขนาดใหญ่ไม่ต่างจากที่นี่ แม้จะไม่ใหญ่เท่า แต่ก็สะดวกสบายไม่แพ้กัน

ลลิตารีบปิดความคิดทิ้ง เธอไม่ควรรำลึยอารมณ์กับอดีตที่ไม่มีวันหวนกลับ ชีวิตต้องเดินไปข้างหน้า แล้วลลิตาก็นึกถึงผู้ชายตัวโตที่เพิ่งผลไป ปรานธร์ซี้ซลาดหรือเขาไม่สนใจเธอจริงๆ เป็นคำถามที่ชวนสงสัย เพราะเธอไม่เชื่อว่าเขาไม่รับรู้ถึงสัญญาณที่เธอเพียรส่งให้ เธอพร้อมขึ้นเตียงกับเขา ทุกที่ทุกเวลาขอแค่เขาบอก แต่เขาไม่ต้องการ เขาเมินเฉยกับข้อเสนอเธอ หรือว่าเธอจืดชืดไร้เสน่ห์อย่างที่เขาว่าจริงๆ

ลลิตาหน้ามู่ย ผ่อนลมหายใจยาวเหยียด ตีน้ำเล่นรอบสระ ไม่รู้เลยว่าตลอดเวลาที่นั่นตกอยู่ในสายตาของใครคนหนึ่ง

ปรานธร์แหวกผ้าม่าน มองจากหน้าต่างห้องนอนฟากที่
ติดกับสระวายน้ำ เห็นลลิตายังคงนอนหงายลอยตัวอยู่กลางสระ เขายกโถงขึ้นจิบ มองภาพนั้นเงียบๆ

กระโปรงรัดตึงถึงเอว เข็ดบางจ้อยถลกขึ้นเหนือบราเซียร์ เห็นได้ชัดจากหน้าต่างห้องนอนชั้นสามว่าเธอมีรูปร่างที่ดึงดูดสายตาเพียงไร ผิวขาวผุดผาดอมเลือดผาดแม้กระทั่งแสงสลัวยามโพล้เพล้ก็ไม่อาจกลบภาพชวนมองนั้นได้ เมื่อเงยหน้าจะคว้าตัวเธอมาดขยี้ได้น้ำ ถ้าไม่ยับยั้งซึ่งใจเสียก่อน เขาเป็นได้เสียความตั้งใจแน่ๆ

ลลิตามีเสน่ห์เข้ายวนทางเพศ มีหน้าอกหน้าใจที่ดึงดูดสายตา มีทุกอย่างที่เธอต้องการ ออกแอสะโพกไว้กันเหมาะเจาะชนิดที่นางแบบที่เธอเคยขึ้นเตียงด้วยยังต้องอาย ขนาดมองไกลๆ ยังเห็นรูปร่างออร่า ออกรวบอิมที่น่าซุกใช้คลอเคลีย แถมเธอยังเยาว์วัยไร้เดียงสา สดใส ไม่ประสีประสา คิดอย่างไรก็แสดงออกตรงๆ เป็นข้อได้เปรียบผู้หญิงทุกคนที่เธอเคยขึ้นเตียงด้วย พวกเธอเหล่านั้นล้วนรอบจัด ขณะที่ลลิตาใสๆ เป็นธรรมชาติ แต่ความไร้เดียงสาของลลิตาก็สร้างปัญหาให้แก่เธอเช่นกัน เธอไม่เคยรับมือกับเด็กวัยรุ่นมาก่อน ไม่เคยเจอเด็กเฮี้ยว แสบสัน กำกั้น ไม่กลัวใครอย่างเธอ แต่ขณะเดียวกันก็สดใส ร่าเริงไม่ต่างจากแสงแดดยามเช้า มันเลยทำให้เธอไปไม่เป็น ไม่รู้ว่า จะจัดการและรับมืออย่างไร แล้วปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือ เมื่อรู้อยู่เต็มอกว่าเธอเยาว์วัยและไร้เดียงสา ถ้าเขายังคิดจะพาขึ้นเตียงและหาความสุขจากร่างกายสวยๆ นั้น เขาก็คงไม่ต่างจากสัตว์เดรัจฉาน ถึงเธอจะเต็มใจก็เถอะ

ปรารถนารุ่นอ่อนลมหายใจ ตัดใจผละจากหน้าต่าง เดินเข้าห้องน้ำ เธอต้องการน้ำเย็นจัดเพื่อช่วยคลายความร้อนรุ่มที่เกาะกินหัวใจอยู่ในขณะนี้

ปรารถนารับหนังสือพิมพ์วางบนโต๊ะ ก็มองนาฬิกาข้อมือ

อย่างหงุดหงิด เขามองนาฬิกาเป็นครั้งที่สิบที่ร้อยก็จำไม่ได้แล้วด้วยเวลาผ่านไปจากนาฬิกาเคลื่อนคล้อยเป็นหลายนาฬิกา เป็นชั่วโมง และกำลังจะเข้าสู่ชั่วโมงที่สอง แต่ลลิตาก็ยังไม่ไพล่หน้ามา เธออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้ามาเป็นชุดนอนปกากามา สวมชุดคลุมทับ อ่านหนังสือพิมพ์รออยู่ที่ห้องรับแขก ซาเบื่องหน้าหมดไปสามถ้วยแล้ว แต่เธอก็ยังไม่ย้ายกันสวยๆ มาที่นี้ ปรารถนารุ่นอ่อนลมหายใจพริตใหญ่ ตัดสินใจเดินไปกดอินเตอร์คอม

“ป่าจำไฟเห็นลลิตาบ้างไหมครับ” เขาถามขึ้นทันทีที่ฝายนั้น
กครับ

“เห็นเอาข้าวเข้าไปกินในห้อง เด็กคนนี่เหลือเกินคะ ไม่มี
มารยาท พ่อแม่ไม่สั่งสอน ไม่ดี...หนูลักษณะคงอบรมลูกดี แต่อีลูกคง
ไม่เอาถ่าน ป้าบอกให้นั่งกินในครัวให้เรียบร้อย ไม่ต้องเอาไปกินในห้อง
แต่แม่นี่สะบัดตูดเดินเข้าห้องไปเฉย แถมปิดประตูบังใหญ่”

ปราณธรรมกุมขมับ นวดคกลงไปมา เขากำลังปวดหัว แคล่ลำพังเรื่อง
ลลิตา เขาก็ปวดหัวมากพอแล้ว นี่ต้องมาฟังจำไฟบ่นอีก แถมบ่นถึง
ห้องทุกครั้งที่เขาถามหาลลิตา

“คุณปราณมีอะไรกับเด็กนั่นหรือคะ” ชะรอยจำไฟจะรู้ตัวว่าชัก
บ่นมากไป เลยถามกลับมาเสียงอ่อนๆ

“เธอยังไม่มาหาผม”

“อ้าว...ก็ป้าบอกให้ไปเจอคุณปราณ แหม...เด็กคนนี่เหลือเกิน
จริงเชียว ป้าบอกว่าคุณปราณรอคอยอยู่แล้วดู คงไอ้ไอ้เถลไถล
ที่ไหนถึงได้กลับมาตัวเปียกมะล่อมะแล่ก ป้าถามก็ไม่ยอมตอบ
เอาแต่เดินหนีเข้าห้องท่าเดียว ป้าก็ว่าแล้วว่าต้องไปก่อเรื่องมา เตียว
ป้าเข้าไปจัดการให้คะ ผู้หลักผู้ใหญ่ถามหาจะหวังเล่นได้ไง”

“ไม่ต้อง เตียวผมไปหาเธอเอง ที่ถามป้านี้เพราะอยากให้แน่ใจ
ว่าเธออยู่ที่นั่น”

“มีอะไรป้า” ซ้อเอื้อง เด็กรับใช้ถามทันทีที่จำไฟวางหู
อินเตอร์คอมบนแป้นแล้วทำหน้ายุ่ง แววดาวตกกังวลแปลกๆ ที่นี่เป็น
คุณหาสน์หลังใหญ่ ด้วยเหตุนี้ปราณธรรมจึงว่าจ้างเด็กรับใช้หลายคนมา
ช่วยงานบ้าน

“คุณปราณจะมาที่เรือนนี้” จำไฟตอบด้วยแววดาคุ่นคิด

“หา!...อะไรนะ คุณปราณนี่นะจะมา” แอบจันทร์เด็กรับใช้

อีกคนอุทาน “ร้อยวันพันปีไม่เคยมา ตั้งแต่หนูมาทำงานที่นี้สามปี เข้าไปแล้ว ไม่เคยเห็นคุณปรานมา” เธอกำลังปอกเปลือกหัวหอมเพื่อเตรียมทำกับข้าววันพรุ่งนี้ เลยนั่งจับเจ้าล่อมวงกันในครัว มีแต่ลลิตษาที่ได้รับอภิสิทธิ์ไม่ต้องช่วยงานบ้าน ในกลุ่มเธอก็ไม่มีใครชอบลลิตษาสักคน

“นั่นสิ ฉันก็ว่าแปลก” สร้อยระย้าเสริม

ข้อเอื้อองถามต่อ “แล้วคุณปรานมาทำไม”

“มาหาลลิตษา” ราไฟตอบ

“คุย? ตามมาถึงที่นี้นี่นะ ฉันว่าแปลกๆ ไปละ ชักทะแม่งๆ แล้วแม่นั้นก็สวยชะด้วย” หางเสียงข้อเอื้อองริษยาอยู่ในที่

ราไฟไม่ตอบ รู้สึกตงิดๆ ในใจเหมือนกัน นับแต่ลลิตษาโผล่มาในบ้านนี้ ปรานธรรก็มีท่าที่เปลี่ยนไป จากที่ไม่เคยอยู่ติดบ้านเสาร์อาทิตย์ก็อยู่ติดบ้าน ไม่เคยมาเรือนคนใช้ก็มา เธอจะคอยจับตาดู ถ้ามีอะไรทะแม่งๆ จะรีบรายงานคุณท่าน ภาวนาขออย่าให้เป็นอย่างที่คิด เพราะไม่อย่างนั้นเธอก็ไม่รู้ว่าปรานธรรจะพุดกับลักษณะอย่างไรในโลก เพราะสมัยก่อนที่ปรานธรรคบหาเป็นแฟนกับลักษณะนั้น ทุกคนในบ้านรวมถึงแม่บ้านคนรับใช้รู้กันดีว่าพวกเขารักกันมาก ปรานธรรวางแผนจะแต่งงานกับแฟนสาวในทันทีที่รับปริญญา เพียงแต่เกิดเหตุขึ้นเสียก่อนทำให้รักแรกของเขาต้องอับปางลง

ปรานธรรในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสวมส่วนลัดเลาะไปยัง

เรือนคนใช้ซึ่งอยู่ติดกัน แม้เรือนสองหลังจะมีห้องครัวที่เชื่อมถึงกันได้ แต่เขาชอบเดินนอกบ้านเพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์มากกว่า

บ้านเขากินอาณาเขตเกือบยี่สิบไร่ รอบบ้านปลูกไม้ดอกไม้ประดับซึ่งกำลังส่งกลิ่นหอมอบอวล ปรานธรรคิดถึงความหลัง หลังพลาดรักจากลักษณะ เขาไม่เคยกลับมาเมืองไทย ยกเว้นตอนงานศพ

แม่ และตอนที่พ่อโทร. ตามให้มารับช่วงกิจการต่อ ตอนนั้นเขากำลังคบหาใจกับสาวอเมริกัน อยู่ในช่วงข่าวใหม่ปลามัน เลยปฏิเสธอย่างไม่ไยดี เขาขอให้ปิยบุตรกับธรรารับช่วงกิจการแทน แต่พ่อไม่ยอมอ้างว่าแม่ขอไว้ พ่อทั้งปlopทั้งชู เขาเลยต้องจำยอม แต่ยื่นเงื่อนไขไปว่าขอไม่อยู่บ้านใหญ่ เขาไม่ได้ต่อต้านกับการที่พ่อเอาเด็กมารับใช้ทำเมียและอุ้มชูออกนอกหน้าในทันทีที่แม่ตาย เพียงแต่เขาสบายใจที่แยกออกมาใช้ชีวิตข้างนอกลำบากมากกว่า อาจเพราะติดชีวิตสันโดษจากสมัยอยู่อเมริกา พ่อยอมรับเงื่อนไขนี้ได้ นับแต่นั้นมาเขาเลยไม่กลับไปบ้านใหญ่นอกจากเสาร์-อาทิตย์ซึ่งก็นานๆ ครั้ง

“อู๋ย...”

ปรานธระชะงักเมื่อเกือบชนกับลลิตาที่เดินสวนออกมาในจังหวัดที่เขาเข้าไปในเรือนคนใช้ เขาพุงแขนเธอก่อนปล่อยเป็นอิสระ ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของแป้งเด็กไซยมาจากตัวเธอ ชายหนุ่มกวาดตามองทั่วตัว เธออยู่ในชุดเอี๊ยมยีน มีกระเป๋าเล็กๆ สะพายเฉียงอย่างที่ดูออกว่าจะออกไปข้างนอก

“จะไปไหน”

“ขึ้นไปหาคุณนั่นแหละ”

ปรานธระเลิกคิ้วเมื่อเธอตอบกลับมาคล่องแคล่ว เขารู้สึกวาลลลิตาเป็นเด็กพลุกแกง ถ้าจับไม่ได้ ไม่มีวันไล่ทัน “ถ้าไม่ได้ออกไปไหนจะไปคุยกันบนบ้าน”

ลลิตากะพริบตา “นี่ยาบอกนะว่าคุณมาที่นี่เพื่อตามหาหนู”

“เห็นชัดๆ อยู่แล้ว ในเมื่อเธอไม่ขึ้นไปหาฉัน ฉันก็ต้องมาตามเธอ”

“หนูไปหาแล้วนะ จำได้ไหม”

“แล้วฉันก็จำได้ว่า ฉันไล่ให้เธอไปรอที่ห้องรับแขก จำได้ไหม”
เขาเลียนคำตอบเด็กสาว

ลลิตานิวหน้า “พนันได้เลย เรื่องที่คุณจะคุยต้องสำคัญมากๆ
ชนิดคอขาดบาดตายรอฟุ่งนี้เช้าก็ไม่ได้”

“ไม่ต้องมาเหน็บ” ปราณธรเขกศีรษะเด็กสาวไปที่

“อะไรเล่า” ลลิตานิวหน้ามุ่มๆ คลำศีรษะบ่อยๆ

“ฉันอยากคุยตอนไหน ฉันก็จะคุย”

“เผด็จการซะมืด โอเคๆ คุยก็คุย งั้นเราไปคุยกัน จะได้จบๆ”

ปราณธรอึ้งเมื่อลลิตานิวพูดจบก็ขยมือเขาหมับ กิ่งลากกิ่งจูงออก
จากเรือนคนใช้ เขาเดินตามแรงจูง มองมือเล็กที่กำลังกุมมือเขา พลัน
เกิดความรู้สึกอึดอัดวาบ ใจเต้นจังหวะแปลกๆ เขาอยากกุมมือตอบ แต่
ไม่กล้า